

Esclata la crisi energètica

>> En profunditat 8 i 9

Alguns dels treballadors i treballadores de TMB durant les mobilitzacions pels "dos dies"

Escollits com a delegats de TMB els qui van donar suport a la vaga

A TMB han celebrat eleccions parcials, i els dos delegats que hi havia en joc els han obtingut un la CGT i l'altre ACTUB. Aquests dos sindicats són els que es van implicar en la vaga dels conductors d'autobusos de la companyia per aconseguir

els dos dies de descans setmanal. La lluita, que va connectar amb el suport de moviments populars de Barcelona, va aconseguir la reivindicació.

Els dos nous representants han comportat que els delegats de CGT, ACTUB i un

independent sumin majoria al comitè d'empresa, enfront dels delegats de CCOO, UGT i SIT, que no van donar suport a la lluita dels treballadors.

>> Economia 10

Berga, Mataró i Molins, un any de lluita de la CUP

Les CUP de Mataró, Molins de Rei i Berga van ser tres de les candidatures municipals de l'esquerra independentista que ara fa un any aconseguïen per primera vegada representació als seus consistoris. L'ACCENT hem demanat a representants d'aquests tres municipis que valorin la feina que han fet des que les urnes els van obrir les portes de l'Ajuntament. Ja en les anteriors eleccions municipals algunes CUP havien entrat en capitals de comarca, però el 2007 el salt va ser significatiu, sobretot perquè aquest projecte va aconseguir regidors en set capitals de comarca.

>> Països Catalans 5

SUMARI

La conservació del patrimoni continua a la corda fluixa

Arreu de la comarques catalanes continuen existint patrimoni en perill d'extinció. La crisi econòmica sembla que ha donat un respir a alguns d'ells, que com el barri d'Es Jonaquet de Palma, o les Adoberies de Vic, que poden beneficiar-se de noves polítiques institucionals. Però altres, com el Roser de Lleida o l'horta valenciana sembla que no tenen la mateixa sort.

>> Països Catalans 6

El mestre de mestres, Gonzalo Anaya, ens deixa

El passat 11 de juny Gonzalo Anaya ens va deixar després de 94 anys dedicat a la pedagogia i a les causes "perdudes". Nascut a Burgos el 1914, des de la Segona República espanyola i al llarg d'una dilatada carrera professional va demostrar el seu compromís incondicional amb l'educació pública i la democràcia. A València estant, sempre fou valent en la defensa dels seus ideals i dels drets dels valencians.

>> Monogràfic 14

ENTREVISTA

"La repressió visualitza que existim"

Fa un parell d'anys en Franki era un més. Militant de base, lluitador incansable i l'home del megafon. D'ençà que va entrar a presó per haver ultratjat al regne d'Espanya s'ha convertit en una persona coneguda per tothom.

>> Contraportada 16

PUNT DE MIRA

El món s'acaba

AQUIL·LES RUBIO ALACANT

La recent vaga dels transportistes tant a l'Estat espanyol com, en menor mesura, al francès, ens ha d'obligar a reflexionar sobre les seues causes profundes. Com en el cas de la construcció, el sector ha entrat en una crisi que només podran superar, a curt termini, els més forts, les multinacionals i les empreses lligades a grans grups empresarials diversificats i bancs. Pel camí, milers de treballadors aniran a l'atur i el sector es concentrarà en poques mans, amb el conseqüent augment de preus en convertir-se en quasi monopoli. Entenc, però, que aquesta crisi res té a veure amb els transportistes, i molt amb els preus del petroli. No debades, ve de llarg la situació catatònica dels pescadors i llauradors. Mentrestant el Govern espanyol pacta rebaixes fiscals a les grans empreses; quina gran cosa, ajudar als beneficiaris de l'oligarquia eliminant les seues aportacions al conjunt de la societat.

El preu del petroli ha superat els 138 dòlars per barril i, pese a qui li pese, no és a causa de cap bombolla especulativa. L'economia capitalista es fonamenta en aquesta font d'energia: la gasolina que mou els nostres cotxes, les peces de cadascuna de les màquines que usem habitualment, les característiques que recorren, els fertilitzants amb què es tracten la major part de les produccions agrícoles... Per produir energies renovables, necessitem el petroli: per fabricar plaques solars, molins eòlics, per transportar-los, etc. No hi ha cap detall de la nostra vida quotidiana en què no estiga present el petroli. I s'acaba. Ens l'hem menjat. Es barallaran pels jaciments de l'Àrtic, o perforaran en Alaska. Però ja no queda. A un ritme de creixement del 3%, i amb la Xina i l'Índia creixent com coets, en poc de temps ens quedarem sense petroli. Com ens hem quedat amb milers de cases buides.

I de la mà de la crisi vindrà l'atur, la fam, la xenofòbia i la repressió. Ja ho sabem: preparem-nos. Organitzem la lluita. O eixim victorioses, o acabarem mortes.

COL·LABORACIÓ ANTONI RICO I GARCIA*

Un moviment madur, responsable i coherent

Dir que el sistema capitalista, en termes keynesians, està en plena crisi no és cap novetat ni descobriment. De fet, ja fa uns quants anys que és així, especialment des de l'aparició del neoliberalisme i la caiguda del mur. De la mateixa manera passa amb el concepte clàssic i liberal d'estat-nació, totalment superat per les macroestructures del mercat de les multinacionals. Ara bé, l'esquerra independentista ha de basar les seues decisions polítiques en anàlisis que superen per molt el seu marc d'actuació i la seua realitat quotidiana? Crec que el nostre moviment ha de tenir en compte la realitat global -sabeu allò del pensa globalment?- però actuar de manera local contra el sistema, a dins i a fora, aprofitar totes les esclatxes que té. I quan dic totes les esclatxes, estic parlant de qualsevol racó que l'enemic deixi per introduir el nostre discurs i la nostra praxi política per anar erosionant-lo i destruint-lo: això no és convertir-nos en una mena de buròcrates de partit, ni molt menys. I reconec que tampoc estic inventant res, és una fórmula que funciona des de fa molts anys en d'altres moviments d'alliberament nacional als quals, molts cops, sols ens hem dedicat a imitar en l'estètica.

En els darrers anys, l'esquerra independentista ha crescut com mai abans ho havia fet. Un procés que respon a diversos factors entre els quals jo destacaria un de fonamental: la maduració del moviment. Les nostres idees han passat de ser defensades únicament i exclusiva al carrer i a manera d'agitació pura i dura, a estar transformades en propostes clares i contundents, portades als ajuntaments per regidors i regidores, sense abandonar l'altra cara de la lluita: la mobilització popular. Una situació que ha engrasat molta gent que s'havia quedat en el camí i a molts d'altres que no creien en nosaltres. Però clar, tot procés de creixement polític que vol ser majoritari i no mar-

ginal comporta una sèrie de riscos. Tot revolucionari els ha d'enfrontar. No assumir els pros i contres de la consolidació com a alternativa política és, des del meu punt de vista, un pas endarrere en tot el camí avançat. De la mateixa manera, també crec que és una errada apostar per

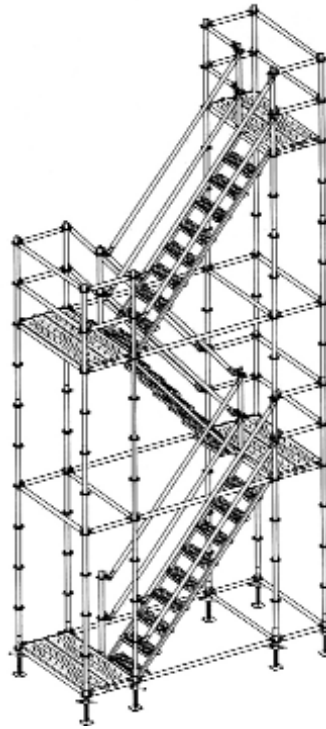
"Tot procés de creixement polític que vol ser majoritari i marginal comporta una sèrie de riscos. Tot revolucionari els ha d'enfrontar"

incidir en les estructures municipals del sistema i no fer-ho, si el moviment creu que ens cal, en d'altres com els parlaments autonòmics. I no estic dient que l'esquerra independentista haja de presentar una candidatura a les properes eleccions del Principat, el País Valencià o les Illes. No de fet tinc molts dub-

tes al respecte, malgrat que l'anàlisi conjuntural ens pot dir que és el moment. Simplement dic que no hem de tenir por de fer-ho, d'igual manera que no badem a l'hora de fer política als ajuntaments i ho valorem com a positiu. Al final, sincerament, no es tracta d'una altra cosa que d'aplicar la premissa fusteriana de "tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres". Si una cosa ens ha demostrat el treball en els ajuntaments és que molts temes es decideixen en l'àmbit municipal, estic d'acord. Convertir aquest aspecte estratègic en l'excusa per no fer passos avant, ja no em sembla bé. De la mateixa manera que tampoc crec que avançar en aquesta direcció siga per a res contradictòria amb l'elaboració d'altres mecanismes estructurals i polítics totalment diferents dels del model de democràcia parlamentària actual.

El nostre discurs diu voler alliberar un país i una classe social. A l'hora de la veritat, sembla que tenim més por del subjecte que volem alliberar que del mateix estat opressor. Que la militància de la CUP i la resta d'organitzacions sectorials de l'esquerra independentista tinguen clar quin és el discurs que han de defensar no depèn de ningú més que del mateix moviment i les organitzacions polítiques que el conformen. Tot plegat, però, també es troba subjecte a un altre aspecte: que abandonem la nostra por a créixer i comencem a crear les condicions necessàries per a l'organització d'un moviment polític estructurat en tots els nivells. Aquesta estructuració i maduració de la militància i el moviment ens ajudarà a superar tots els dubtes que pugem tenir -que jo també tinc!- i farà avançar el projecte cap als objectius finals que diem defensar: la independència i el socialisme.

*Historiador i membre del Secretariat Nacional de la CUP

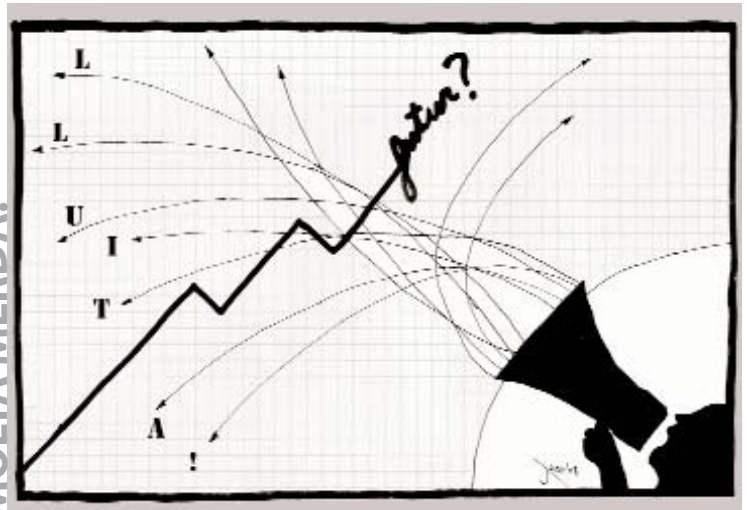

L'ACCENT

Número 133. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.
Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: pccc@accent.cat **Subscripcions:** 646 98 16 97 **Distribució:** 615 54 47 **15 Publicitat:** 616 07 33 **28**
Consell de Redacció, Coordinació: Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell **Països Catalans:** Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Miquel González, Irene Jaume, Pere Habel, Francesc Miralles, Àngel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa. **Opinió:** Joan Teran. **Economia:** Alex Tronimetzky. **Internacional:** Ausiàs Almiranyà, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. **Cultura:** Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. **Correcció:** Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés. **Coordinació gràfica:** Oriol Clavera. **Il·lustracions:** Joan Carbonell, Roger Ferróls. **Distribució:** Guillem Romero Senent. **Han col·laborat en aquest número:** Pau Alabajos, Mariona Baraldés, David Caño, Cristian Cepeda, Jordi Martí, Eloi Mayordomo, Gido Ramellini, Mireia Redondo, Antoni Rico, Juana Rodríguez i Aquil·les Rubio.

MOLTA MERDA!

MIREIA REDONDO*

COL·LABORACIÓ

Maria Mercè Marçal, Alfabet d'arrels

Llegir l'obra de Maria Mercè Marçal és endinsar-se en una escriptura i un ordre simbòlic totalment diferents, amarats de nous llenguatges, pensats des d'una perspectiva totalment allunyada dels cànons i els alfabet patriarcal. És un alfabet renovat que beu de les arrels més profundes i radicals: de la corporalitat com a cultura i del matricidi original. L'escriptora de Ponent, nascuda l'any 1952 i que visqué entre Barcelona i l'ars d'Urgell, trenà un món poètic que parteix de les experiències de les dones com a dones, com a cossos sexuats, com a escriptores i, per tant, creadores, que recupera, redefeix i resignifica l'escriptura, el llenguatge i la cultura com a institució.

Les obres de Marçal, la majoria recollides a *Llengua abolida*, són plenes d'un feminisme vital i militant i és per això que no poden ser analitzades com a peces separades de la seva pròpia experiència. El seu cos esdevé el màxim protagonista dels versos i les divises, explicant com n'és d'erroni separar la corporalitat i la naturalesa (associades tradicionalment a les dones) de la cultura (atorgada, com a monopoli, als homes). Allò social és, doncs, causa i conseqüència de tot allò que els cossos perceben i experimenten, i Marçal ens recorda constantment que és en el domini i el tancament dels cossos de les dones que el patriarcat forja una base opressiva. Elements naturals com la lluna i el mar són resituats, en la poètica de Marçal, com a símbols, ancestrals i pagans, de la plenitud o la creativitat femenina; la foscor, la sang i les cavitats són recuperades com a caràcters positius, relacionats amb la sexualitat femenina o l'eròtica lesbiana. No és en va, doncs, que els seus treballs hagin estat considerats un

camí i un retorn cap a un ordre simbòlic femení silenciats i menystingut.

Veus feministes de les que Marçal pua, com Carla Lonzi, Adrienne Rich o Luce Irigaray, estan empeltades també fora de la seva poesia. La recerca d'un simbolisme diferents lliga amb l'afany de l'autora, pres de les feministes citades, per construir una genealogia femenina i feminista que trenqui amb la sensació d'orfenesa que qual-sevol dona, escriptora o feminista, sent en acarar el món. En articles i assajos, alguns d'ells recollits a *Sota el signe del drac*, la poetessa parla d'escriptores i feministes com Clementina Arderiu, Isabel de Villema, Helena Valentí o Virginia Wolf, analitzant les seves obres des d'una mirada de sonoritat, cercant totes aquelles mares que, o bé han estat silenciades, o bé manipulades. Essent conscient del matricidi original, del qual la cultura grecoromana n'és la gran protagonista, en el qual tot allò femení queda relegat a la voluntat de la llei del pare, explora com les institucions culturals tracten les dones

escriptores i les seves obres.

Marçal és crítica amb la cultura catalana perquè el llenguatge i la llengua que parla l'exclou com a dona. Posada de manifest el sexisme lingüístic, però, sobretot, el tracte negatiu que han rebut les dones escriptores. Com el cavaller va matar un drac que simbolitzava la dona pagana i salvà la donzella i com els grecs domesticaren les Fúries, les obres de les dones han estat considerades menors, domades i s'han analitzat des d'un cànnon patriarcal, és a dir, unilateral i colonialista. És en aquest punt que Maria Mercè Marçal orientarà part de la seva obra a la nova definició sense concessions, sense acontentar-se amb el que ella anomenava "dones coartada", dones que eren premiades públicament per cobrir unes quotes de participació.

Cada un dels versos i cada una de les línies escrites per l'autora van espigolant nous alfabet i recollint les arrels que totes i cada una de les dones escriptores han anat deixant als marges dels camins. Així, Marçal, obre esclertes que ja no es podran tancar en el món de la cultura i la literatura catalanes, essent una de les representants més importants de l'escriptura feminista. Deixarà sobre el paper, amb la seves tímides, frustracions i contradiccions, versos que faran palesa la necessitat de pensar la cultura d'una altra manera com és el cas d'aquest poema: "Amb el cos empalat/en eix de fosques pàtries/fugen i arriben/a pàtries més benignes./ però els ulls, orfes/ de llum, percaçen àvids/ l'engruna verge/ d'una màtria abolida."

* Membre de l'Assemblea de dones autònomes per la despenalització de l'avortament

EDITORIAL

La UE fa retrocedir un segle els drets laborals

El passat 9 de juny els 27 ministres de treball dels estats que conformen la Unió Europea van aprovar una Directiva que permet allargar la jornada laboral setmanal de les actuals 48 fins a 60 hores, que poden arribar a 65 en el cas de determinats col·lectius de treballadors que realitzen guàrdies. Els ministres han marcat com a únic requisit respectar 11 hores de descans diari.

La Directiva ens retorna als convulsos anys anteriors el 1917, mítica data en què la lluita del moviment obrer i l'amenaça de l'extensió de la revolució bolxevic van obligar els governs europeus a fixar el màxim legal en 48 hores setmanals, les famoses 8 hores diàries. Els treballadors de principis del segle XX van haver de pagar un alt cost en acomiadaments, repressió, tortures i morts per aconseguir la històrica reivindicació del moviment obrer. Poc podien imaginar aquells sindicalistes, anarquistes,

comunistes o socialistes, que 91 anys després, els fills dels seus néts encara haurien de lluitar per les famoses vuit hores de treball, vuit hores d'oci, vuit hores de descans.

La nova Directiva, que encara ha de ser ratificada al Parlament europeu, representa un retrocés històric en les condicions laborals i de vida de milions de treballadors, que d'aplicar-se veurien augmentar les nostres jornades laborals de manera exponencial, causant greus perjudicis socials, de conciliació personal i familiar, i de salut. I repercutint alhora, conseqüentment, en nous augments dels beneficis empresarials.

La mesura, a més, ve acompanyada de l'augment de la jornada es concreta en el simple pacte entre empresari i treballador, sense respectar convenis col·lectius o altres pactes entre sindicats i empresa. Per la simple "lliure" voluntat de les parts, sense tenir en compte la diferent situació en què es troba el treballador i l'empresari.

Els treballadors europeus ens trobem, doncs, davant d'un repte històric. Ens van vendre el nou marc de la Unió Europea com un espai de llibertat, democràcia i progrés, però la realitat és que aquest nou marc polític i econòmic forma part d'un projecte autoritari i neoliberal del continent, i representa una dràstica retallada dels drets laborals que van costar anys de lluita aconseguir.

Un cop més, la resposta a aquesta nova agressió als drets laborals no es pot confiar en els sindicats institucionals i subvencionats CCOO i UGT, que han deixat veure les seves tímides protestes. El sindicalisme alternatiu, i les organitzacions, col·lectius i casals que conformen l'esquerra dels Països Catalans hem de mostrar el nostre rebuig al carrer i de manera clara, radical i contundent. En hi juguem molt.

FULLEJANT GUIDO RAMELLINI*

La premsa a Itàlia

El moviment del còmic polític Beppe Grillo demana que s'abrogui el col·legi dels periodistes i que els periòdics deixin de rebre subvencions públiques. Tot i que sigui una iniciativa discutible, cal dir que femèndens comuns a totes les nacions "democràtiques", a Itàlia es transformen en escàndols.

El Col·legi de Periodistes va sobreviure a una llei que abrogava moltes agrupacions privilegiades i manté grans propietats immobiliàries i un sistema de cotització i assistència mèdica. La llei que estableix subvencions públiques neix amb l'objectiu de protegir la informació de les pressions dels poders econòmics, per afavorir les cooperatives de periodistes,

garantir la seva independència i per no vincular la qualitat amb la quantitat de còpies venudes. Aquesta llei pot semblar imprescindible en un país on una persona és propietària de tres canals televisius nacionals, d'uns quant periòdics i revistes i de les principals editorials. Però, en les mans de la classe política actual, amb un acord tàcit entre tots els partits, aquesta llei s'ha transformat en un monstre. Per una banda, n'hi ha prou amb dos diputats per tenir un diari subvencionat. Molts diaris es transformen en cooperatives per gaudir de facilitacions i ningú controla que es facin efectius la igualtat de salaris, que el soci treballin en la cooperativa, etc. Tampoc es controlen

les còpies venudes (no impreses!), el preu de venda, etc. Això ha produït una proliferació de diaris i un increment de subvencions al·lucinant, de 200 a més de 600 milions d'euros cada any!

És molt instructiu veure els programes *Report* (RAI3) del 23 d'abril de 2006 i del 27 de maig de 2007, dedicats a aquest tema: una crítica molt directa i dura disponible a la xarxa!

I això també és Itàlia: el més dolent a prop del més bo. Cal dir que el govern Prodi havia començat a modificar aspectes de la llei. Què passarà ara, amb cinc anys més de Berlusconi?

MÉS INFO:
[HTTP://COMUNICANT.INFO/](http://COMUNICANT.INFO/)

*Membre de Comunicant

COL·LABORACIÓ JUAN RAMÓN RODRÍGUEZ*

La llibertat no té graus

Un any de presó per desordres públics, un any i tres mesos per atemptat a l'autoritat i vuit mesos de multa a raó de sis euros al dia (equivalents a quatre mesos de presó en cas d'impagament) per ultratge a Espanya. És la sentència 440/04 emesa pel magistrat del Jutjat penal 2 de Terrassa, E. Rovira del Canto, exjutge militar durant el Franquisme i ara reconvertit per a la social democràcia, contra el Francesc Argemí. Dos anys, set mesos i quinze dies de presó pels delictes d'ultratge, atemptat i desordres públics, tot i reconèixer que la participació directa d'en Franki en els fets no estava acreditada.

El recurs que es va presentar a l'Audiència Provincial de Barcelona va ser desestimat a principi de 2005, presentant-se llavors un Recurs d'Empara al Tribunal Constitucional. El 2006, el Govern espanyol va denegar l'indult. Un Govern que, segons un informe d'Amnistia Internacional, no ha tingut cap problema en indultar policies i guàrdies civils condemnats per torturar a militants de la dissidència política; un Govern que va romandre impertèrrit davant el relat de tortures de Gorka Lupiañez, amb violació anal inclosa, o que va assegurar que Igor Portu va ingressar a l'UVI amb una costella trencada i un pulmó perforat degut als forçaments habituals en qualsevol detenció. Tot va en el mateix paquet: la repatriació de les tropes de l'Iraq i l'augment del contingent a l'Afganistan, les crítiques a en Rouco Varela i el manteniment dels privilegis de l'església catòlica, l'educació per a la ciutadania i la pugna amb Rajoy per veure qui ha expulsat més immigrants. Propugnar la

llibertat d'expressió i tancar diaris. Parlar de democràcia i instaurar l'apartheid polític. Premiar els escorxadors de l'estat i empresonar els militants dels moviments socials.

Finalment, el 18 d'abril d'enguany, el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit el recurs presentat, i en Franki va ser detingut pels Mossos i va ingressar a presó. Fins aquí tot normal: blanques mouen i guanyen.

Des de llavors ha començat una forta mobilització nacional per tal de denunciar aquesta situació i per tal de fer arribar a en Franki i a la resta de presos i preses polítiques catalanes el recolzament social, doncs el suport popular és l'oxigen de qualsevol pres o presa política. Aquestes mobilitzacions, sovint espontànies, sovint organitzades en una estratègia més amplia, són l'única manera d'aconseguir aturar la repressió política. Ara bé, en el cas del veí de Terrassa conflueixen una sèrie de factors que el fan, si més no especial, sí diferent. De fet, arran de les nombroses concentracions, accions reivindicatives, manifestacions, etcètera, alguns mitjans oficials se n'han fet un ressò de tot plegat, i l'allau de crítiques a les irregularitats judicials ha fet que diversos estaments polítics s'hagin

posicionat. Per exemple, des d'ERC s'ha qualificat la situació d'insostenible i s'ha demanat que es faciliti la sortida d'en Franki. Sorprenentment, fins i tot CIU s'ha manifestat en un sentit similar davant el silenci de l'executiva del tripartit. Es podria dir, sense ser una afirmació desorbitada, que l'inesperat moviment generat al voltant d'aquest pres polític català ha posat a les blanques contra les cordes, i les

oblaga a continuar una partida que donaven per guanyada. Així, el que primer es veia com una mena de talla focs per aturar la remor creixent, les declaracions de la consellera de Justícia, Montserrat Tura, deixaven entendre que des de la presó s'estava estudiant la possibilitat d'atorgar a en Franki un tercer grau com a mesura per sortir de la presó, ha esdevingut realitat. La mobilització arreu del

territori ha obligat els pseudo progressistes a fer aquest moviment per tal de desviar l'atenció del focus. Ara és obligació nostra explicar que, en primer lloc, el tercer grau és una mesura que tan sols suposa un atenuant del règim penitenciari. El nostre company Francesc Argemí ha d'anar a dormir dilluns, dimarts, dimecres i dijous a un pis tutelat per Institucions Penitenciàries, i durant el cap de setmana, el seu domicili ha de ser casa dels seus pares. Amb això, el que volem dir és que en Franki encara està complint una pena pel delictes d'ultratge a Espanya, i que el tercer grau forma part de la condemna, una condemna que seguirà complint fins que no se li decreti una llibertat sense condicions. I en segon lloc, que tots i totes estem sota una legislació amb tints heretats del Franquisme, com és el Codi Penal amb articles com l'ultratge als símbols espanyols.

Des de Rescat considerem que la superació d'un problema polític ha de passar necessàriament per una solució política. Per això continuem demanant l'amnistia, alhora que emplacem a participar en totes les mobilitzacions que es faran per tal de demanar la llibertat d'en Franki que, malgrat el miratge del tercer grau, encara està complint una sentència orientada a criminalitzar les veus crítiques. El divendres 27 de juny a les 8 del vespre a la plaça St. Jaume de Barcelona, concentració per demanar la llibertat d'en Franki i de la resta de presos i preses polítiques catalanes. Visca la Terra.

*Ex-pres polític

JORDI MARTÍ COL·LABORACIÓ

L'aigua dels rics, l'aigua dels rucs

Al pròleg de "La doctrina del xoc", Naomi Klein explica com, enmig de les inundacions que van negar Nova Orleans fa uns anys, l'economista ultraliberal Milton Friedman va escriure un article a "The Wall Street Journal" en què defensava que la destrossa, que havia fet centenars de morts i havia deixat sense llar milers de xiquets i xiquetes, tenia com a fet positiu que ara podrien canviar tot el sistema educatiu, un espai "econòmic" que fins aleshores se'l resistia. No deia ximpleries. La desfeta que havia suposat el trencament dels dics i la posterior inundació de la ciutat havia posat la seva població en estat de xoc, el desastre natural tenia possibilitats de superar-se a partir de la propaganda d'una gan solució, en aquell cas donar xecs per als xiquets i les xiquetes per tal que poguessin accedir a les escoles privades i privatitzar, així, de facto, totalment l'educació.

Exactament el mateix que hem viscut a Catalunya amb la "crisi de l'aigua" dels darrers mesos. L'aprofitament del desastre per fer una política inacceptable inclús dels mateixos que l'han fet.

Amb la derogació, el passat 6 de juny, del reial decret que autoritzava el transvasament d'aigua de l'Ebre a Barcelona acabava el darrer episodi d'aquesta "comèdia de Falsset" que ha tingut com a protagonistes destacats la colla dels polítics que fa un temps eren antitransvasistes i ara ja no. Hi hem vist la mutació, en quatre dies, dels ecologistes "de debò" en transvasistes convençuts i en els principals defen-

sors de la barrabassada de la interconnexió de conques. Mentre, els del PSC reien amb la boca oberta de com l'eco dels socialistes esdevenia una mala fotocòpia de la dreta manaire de sempre i s'entestava, amb totes les seves forces, a tallar la poca herba que els quedava davall dels peus, les poques relacions que mantenien amb els moviments socials. Davant de Saura i Baltasar, Àtila era un aprenent. Mentre, ERC nedava i guardava la roba, -bons aprenents com són de Pujol i companyia- ocupats més en el seu propi congrés que en altres temes, les seves declaracions ha estat grises, per no emmerdar-se enmig d'un fang que saben que els pots perjudicar, votaven sí al transvasament alhora que no el defensaven públicament i fins i tot convocaven a la manifestació d'Amposta.

Tot l'assumpte havia començat el 12 de març quan tant el conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar, com el president Montilla havien admes que estaven estudiant portar aigua de l'Ebre a Barcelona. Si ho feien es trencava el Compromís de l'Ebre que els tres partits del Govern havien signat després de les mobilitzacions de rebuig al Pla Hidrològic Nacional del PP. I camí del trencament anaven...

La teletrès ens deia que la situació era alarment, hi insistia i hi tornava, amb els pantans al 23% de capacitat. Les

notícies deixaven ben clar que l'aigua de boca estava perill. Una mentida com una casa, és clar, si tenim en compte que el consum domèstic no arriba al 20 per cent del total i mai no es posava en qüestió el consum industrial. El que estava en joc era una altra cosa: el model de creixement que el "Govern d'esquerres" aplica a Catalunya i que és exactament igual que el que hi aplicava l'anterior "Govern de dretes". Uns i altres aposten per l'única possibilitat que el capitalisme ofereix, el creixement continuat, la destrucció de més i més territori, la industrialització de llocs lluny dels recursos naturals perquè els que hi havia en aquests llocs ja han estat trinxats, començant per l'aigua, és clar. És aquest el principal problema que ningú no ha tocat en aquest crisi. El model de desenvolupament actual no s'aguanta per enlloc i si ara ha plogut i ens ha salvat la "crisi" de moment, l'any que ve pot ser que no plogui. Aleshores, tornarem a tenir canonanda, tub o el que els faci falta. Els que aposten per aquest model "desarrollista" són els amos del país, començant en aquest cas per "la Caixa" i Agbar. I aquesta gent no s'atura davant de res.

Quan hi ha crisi treuen les urpes i esgarrapen tot el que poden. Ho explica Naomi Klein a "La doctrina del xoc" i ho apliquen els mudats de l'estrella que mentre fan propaganda amb el "Parlem?" apliquen el "Robem!" -sempre legalment, és clar, i tan frescos. Mentre, els ximplers útils els fan la feina bruta i els del PSC exterminen la seva esquerpa. Una jugada rodona, sense cap mena de dubte.

Els regidors de la CUP de Berga valoren positivament la feina feta durant aquest darrer any

Reflexions un any després de batallar als consistoris municipals

REDACCIÓ BARCELONA

Un any després del salt quantitatiu que van fer les CUP (Candidatures d'Unitat Popular) a les eleccions municipals, L'ACCENT hem volgut conèixer la valoració que fan de la tasca feta des d'aleshores tres candidatures que van obtenir representació per primera vegada: Mataró, Molins de Rei i Berga.

Ara fa un any, l'increment del nombre de regidors que van aconseguir les CUP va ser substancial, ja que van passar dels 6 regidors del 2003 a 23 regidors en 18 municipis. El nombre total de vots obtinguts va ser 18.452.

“El fet d'entrar a set capitals de comarca va merèixer una certa atenció mediàtica, contrastant amb el silenci rebut al llarg de la campanya”

El fet d'entrar a set capitals de comarca va merèixer una certa atenció mediàtica, qüestió que va contrastar amb el silenci que havien rebut al llarg de la campanya. A més de la notícia d'haver entrat a capitals de comarca, també va ser rellevant que en alguns municipis que ja hi havia representació van passar d'un a dos regidors (el cas de Vilafranca del Penedès) i en alguns altres van entrar directament amb dos (és el cas de Vic i de Capellades).

La data de la celebració del primer aniversari d'aquestes candidatures als consistoris municipals coincideix amb la celebració de l'Assemblea Nacional de les CUP. Serà el proper diumenge 29 de juny, i l'acollirà Manlleu, a Osona. L'objectiu de la trobada és escollir els nous estatuts, votar els nous membres del Secretariat que han de substituir els que han dimissió els darrers mesos dels seus càrrecs i obrir un debat estratègic sobre el futur de les CUP. Aquest debat és previst que duri un any i es tanqui el mes de juny de 2009.

Una pedra a la sabata: la CUP de Mataró

JULI CUÉLLAR*

Fa 30 anys que a Mataró manen els mateixos. Per tant, convé fer memòria del que era, hauria pogut ser i és actualment la ciutat. Durant els darrers anys de vaques grasses, el PSC ha encobert la desindustrialització i la pèrdua de pes econòmic de la ciutat amb el boom immobiliari. Fins ara, totes les apostes de futur del PSC i, per extensió, dels seus socis minoritaris (ICV-EUiA i Esquerra), s'han basat en el creixement especulatiu, un creixement fet sense cap planificació territorial racional, sense respectar el patrimoni arquitectònic ni la necessària provisió d'equipaments públics (escoles, centres sanitaris, equipaments cívics, etc.).

Contra tot això i, des del primer dia, hem

defensat la participació ciutadana, donant veu a ple a entitats i persones compromeses amb la millora de la ciutat. Hem apostat per un Mataró més sostenible, amb iniciatives per la preservació i desenvolupament de l'espai agrari i forestal. Propostes concretes: la declaració "Mataró lliure de transgènics" i l'impuls de mesures per reduir l'ús de bosses de plàstic o l'aposta pel transport públic alternatiu al cotxe privat amb la proposta de construcció d'una estació d'autobusos interurbans. Hem aportat polítiques catalanistes com la catalanització dels noms dels carrers o el rebuig a la imposició de símbols espanyols i l'exigència del dret de decidir tant en la política muni-

cipal com la nacional.

En canvi, ens hem oposat a l'externalització creixent dels serveis públics i a les modificacions del Pla General per requalificar zones industrials per construir-hi habitatges i serveis. Hem denunciat la destrucció de patrimoni arquitectònic (cases de còs i edificis singulars com Can Fàbregas i de Caralt). Hem dit no als laterals de la C-32 i hem denunciat el col·lapse de la mobilitat, els déficits de serveis públics i el deteriorament de la qualitat de vida.

MÉS INFO:

WWW.CUP.CAT/MATARO

* *Militant de l'assemblea de la CUP de Mataró*

1 any canviant la política local

ÀLEX MAYMÓ*

Fa poc més d'un any que la CUP assolí representació en l'ajuntament de Molins de Rei. Hem estat la primera candidatura alternativa que ho ha aconseguit en aquest feut històric d'ICV. Aquesta legislatura ha començat amb un equip de govern de conveniència format per ICV, ERC i CiU i des de la CUP hem assumit la tasca d'exercir d'oposició i alhora construir noves formes de fer política.

Aquest primer any ens ha servit per conèixer d'aprop tota l'estructura d'un ajuntament de 25.000 habitants. Sempre hem cregut que hem de treballar a dins i fora de l'Ajuntament. Hem treballat en temes importants com els Pressupostos, les Ordenances i el PAM però

sempre tenint clar que també calia buscar trencar la inèrcia institucional i per això calia que la CUP tingués la iniciativa a l'hora de fer propostes realment innovadores.

Hem apostat fort per la transparència i el dret dels vilatans i vilatanes a ser informades i per això hem traslladat els nostres posicionaments al carrer mitjançant campanyes, recollides de signatures i a través dels nostres mitjans, ja siguin els blocs, la plana web o la revista trimestral. L'objectiu bàsic ha estat que la gent participi i s'impliqui més directament en la política municipal, cosa que s'ha aconseguit. Per una banda s'han revitalitzat els moviments socials de la vila i per altra banda

ningú dubta a dia d'avui que la CUP ha suposat un canvi en les formes de fer política.

Segurament aquest primer any donaria per parlar de molts temes però vull acabar agraint a les moltíssimes persones que han col·laborat amb aquest projecte perquè tots i totes som importants i això a la CUP de Molins de Rei ho tenim molt clar.

MÉS INFO:

HTTP://MOLINS.CUP.CAT

* *Regidor de la Candidatura d'Unitat Popular de Molins de Rei*

Un any al ple de Berga

NATXO ROMERO I HERGUEDAS*

Després d'un any de presència a l'Ajuntament de Berga, crec que la tasca que hem dut a terme des de la CUP és clarament positiva ja que s'ha aconseguit incidir de manera directa a favor dels interessos de les classes populars berguedanes, malgrat una correlació de forces desfavorable per a nosaltres (2 de 17 regidors).

Durant aquest període la CUP ha estat la formació política que ha introduït més mocions al Ple municipal, aquestes les podríem dividir en dos grups clarament definits: Les de caràcter, diguem-ne, més "simbòlic" (retirada de la simbologia espanyolista i monàrquica, mocions a favor dels companys Jaume Roura, Enric Stern o Franki, la declaració del nostre municipi com a lliure de transgènics...), i les que,

al meu entendre, són encara més importants des de l'òptica de la lluita institucional pel fet que augmenten la qualitat de vida dels sectors socials més desfavorits. Dins d'aquest grup de propostes i mocions impulsades des de la CUP, i aprovades al Ple, destacaria la reducció de les contribucions especials en el barri més depauperat de la ciutat, la retirada de 22 sancions imposades contra gent que es manifestava contra l'anterior ordenança de civisme, la potenciació de mecanismes de participació ciutadana, l'accés universal a la informació amb la creació properament d'una xarxa wifi, les denúncies públiques d'especuladors locals...

Considero que és fonamental continuar amb la línia engadada en aquest darrer any ja que ha com-

portat un augment progressiu de la nostra credibilitat entre els ciutadans i, de manera paral·lela, un allunyament de la imatge de pseudomarginalitat en la nostra ciutat (i encara estem, en moltes zones del territori) enquistats en les darreres dècades. Cal però, no oblidar que continua sent més necessari que mai complementar totes aquestes actuacions institucionals amb el diàleg constant tant amb el teixit associatiu com amb les entitats més representatives locals. Només amb la creació de complicitats socials es pot formar una base sòlida que ens permeti des dels municipis col·laborar en la transformació social i l'alliberament nacional de la nostra nació.

MÉS INFO:

HTTP://BERGA.CUP.CAT

* *Regidor de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Berga*

Una trobada al Bages tanca mig any en marxa pel decreixement

LAIA CREUS GIRONA

El proper 4 de juliol començarà la trobada pel decreixement, organitzada per Temps de revoltes i que es realitzarà al Bages. La trobada ha de reunir persones provinents de diversos moviments socials, i és el darrer pas de la marxa pel decreixement, que ha recorregut el Principat amb bicicleta des del mes de febrer.

Sota el nom "Posem en marxa el decreixement, construïm el contrapoder", es celebrarà del 4 al 6 de juliol una trobada de moviments socials a la població de Santa Maria d'Oló, al Bages. Durant la trobada, a la que es calcula que hi participaran més de 100 persones, es debatrà sobre una quinzena d'àrees de treball, com per exemple aigua, autogestió de l'habitatge, relació camp-ciutat, autonomia alimentària o model territorial i defensa del territori.

En marxa

La trobada culminarà la marxa pel decreixement, una ruta amb bicicleta que va començar el passat 10 de febrer i que ha recorregut unes 60 poblacions d'una trentena de comarques del Principat. Els darrers dies la marxa s'ha aturat a La Garriga i El Figaró, al Vallès Oriental, i a mitjans de juny va ser el torn de la Vila de Gràcia (Barcelona) i Piera (Anoia). Durant els mesos de la ruta ciclista, es van dur a terme debats i altres activitats sobre decreixement i alternatives sobre les formes de vida,

Els integrants de la marxa, a l'eixida de Cardedeu

"La trobada culminarà la marxa pel decreixement, una ruta amb bicicleta que va començar el passat 10 de febrer i que ha recorregut unes 60 poblacions"

sempre en el context actual de crisi energètica.

El col·lectiu

Una vegada acabada la marxa i la trobada pel decreixement, el col·lectiu Temps de revoltes es dissoldrà. Aquesta entitat va néixer la tardor de l'any passat, formada per persones provinents de diversos moviments socials, amb l'intenció de tirar endavant aquest projecte. "L'objectiu de tot plegat era promoure el decreixement, organitzar una trobada de moviments socials i contribuir a crear una xarxa de contrapoder", explica Marta

Vilaró, membre de Temps de Revoltes. "Acabada la trobada el col·lectiu desapareixerà, però es tracta d'haver fet el primer pas perquè se segueixi treballant i autoorganitzant-se des dels moviments socials", afegeix Vilaró. El que tenen en comú tots els membres de Temps de revoltes és la convicció que és necessari un canvi de model de vida, amb un nou sistema econòmic realment sostenible, és a dir, passar de l'economia de creixement al decreixement.

MÉS INFO:

[HTTP://WWW.TEMPSDERE-VOLTGES.CAT](http://www.tempsdere-voltges.cat)

Arriba el 28 de juny per la llibertat sexual i contra l'heteropatriarcat

REDACCIÓ VALÈNCIA

La diada internacional per l'Alliberament Gai, Lèsbic i Transsexual escalfa motors als Països Catalans. La diada, que commemora la revolta d'Stonewall (vegeu la pàgina 15), celebra enguany els quaranta anys i ja ha esdevingut una de les més concorregudes arreu del món.

Enguany, les principals organitzacions de l'esquerra independentista tornaran a eixir al carrer el proper 28 de juny, juntament amb altres col·lectius socials. Com s'exposa en una nota de premsa de la Plataforma Antipatriarcal Revolucionària "Un any més, la lluita per la llibertat sexual i contra les estructures de poder de l'heteropatriarcat es farà palesa als Països Catalans", tot afegint, que "el col·lectiu gai, lèsbic i transsexual està fart de les constants agressions físiques i psicològiques que ha de patir al treball, al carrer o a l'escola, fruit de les falses polítiques d'igualtat promogudes des de les institucions espanyoles i catalanes".

Sota la consigna "Alliberem les nostres sexualitats. Destruïm l'heteropatriarcat", desenes de col·lectius locals, moviments populars catalans i organitzacions polítiques socials d'arrel transformado-

"El col·lectiu gai, lèsbic i transsexual està fart de les constants agressions físiques i psicològiques que ha de patir al treball, al carrer o a l'escola"

ra i revolucionària han convocat una manifestació des de la plaça Universitat de Barcelona i, així com des de la Plaça del Paterre de València. A Barcelona, la mobilització antipatriarcal començarà a les 18:30, i a València s'iniciarà una hora més tard.

Per a l'ocasió, Maulets, CAJEL i Endavant han editat un cartell i un manifest conjunts, reprenent la dinàmica unitària d'aquests darrers temps. Altres organitzacions, com el SEPC també han donat suport tradicionalment a aquesta

Manifestació de l'any passat a València // FOTO: Col·lectiu Lambda

mobilització.

"Davant la falsa 'igualtat' i la retòrica dels 'drets' que se'n proposa" conclou la nota de premsa, "cal que activem el potencial de subversió extraordinària dels nostres cossos i dels nostres desitjos. Cal que prenguem consciència que el patriarcat i el capitalisme ens ofeguen, i que només la lluita ens farà sexualment lliures. Però aquesta no és una tasca exclusiva de l'activisme gai, lèsbic i trans, sinó de totes les persones que creiem en les llibertats individuals i col·lec-

tives de l'ésser humà. I és que totes patim la repressió vers les nostres sexualitats. Per això, no podem donar més oportunitats al masclisme, ni a la violència sexista, ni a l'homofòbia ni a la transfòbia. Deixem d'empassar-nos la seva tolerància i posem sobre la taula el fet que les seves polítiques assistencials no van a l'arrel del problema. Plantem cara al patriarcat".

A banda de les mobilitzacions, moltes de les organitzacions han convocat actes informatius i xerrades arreu del País.

BREUS

13 expedients sancionadors contra estudiants

Set estudiants de l'Assemblea de Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) han rebut la notificació d'obertura d'expedient disciplinari. Així mateix, sis estudiants més que tenien expedients informatius han vist com es convertien en disciplinaris. Aquest procediment sancionador s'ha obert per, segons la versió del rectorat, "impedir el normal funcionament de la institució universitària els dies 29 i 30 de maig" dies en els quals es van celebrar de manera irregular la Junta Permanent de la facultat per tal d'aprovar els graus segons el Pla de Bolonya. (veure L'ACCENT 132). Els expedients es basen en un reglament de 1954.

L'1 de juliol, de nou, judici als antimonàrquics a Madrid

L'1 de juliol l'Enric Stern i en Jaume Roure tornaran a ser jutjats a l'Audiència Nacional espanyola. El judici ha de repetir-se ja que en el judici celebrat el 20 de novembre (veure L'ACCENT 119) el jutge els va impedir expressar-se en català. De nou, la campan-

"El judici a Roure i Stern ha de repetir-se ja que en l'anterior el jutge els va impedir expressar-se en català"

ya de suport als antimonàrquics pretén que el màxim nombre de solidaris es desplacin a Madrid per donar suport a l'Enric i en Jaume. Així mateix, el dia abans se celebrarà una concentració a la plaça del Vi de Girona, el mateix emplaçament on els dos independentistes van cremar el passat 13 de setembre retrats de la família reial espanyola i que va encendre una metxa de solidaritat antimonàrquica arreu dels Països Catalans. Precisament, l'espinal repressiu relacionat amb els símbols de l'Estat espanyol no s'atura. El darrer cas un independentista i militant de l'Ateneu de Barberà del Vallès acusat per la policia local de la població de delictes contra la corona o la família reial espanyola per penjar una pancarta de la Campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència".

EN PROFUNDIAT

Som petroli

ARNAU URGELL RIPOLL

Malgrat que s'afirma que "som aigua" ja que cada individu de l'espècie humana té vora el 80% del seu cos format per aquesta matèria; com a societat, es pot considerar que "som petroli". I és que el model productiu i social occidental desenvolupat al llarg del segle XX s'ha basat en el consum d'aquest combustible fòssil, molt més flexible en els usos i més eficient que el carbó i que també va permetre superar una de les "hipoteques" pel desenvolupament del capitalisme: la gran capacitat d'organització i resistència de la classe obrera al voltant de la indústria d'aquest recurs. De fet, el petroli no només ha suposat l'energia per l'extensió del capitalisme com a sistema sinó que va ser clau

en el desenvolupament de la Segona Guerra Mundial i, en conseqüència, en l'establiment del tauler polític de la segona meitat del segle passat.

Automòbil i "revolució verda"

El petroli és un combustible fòssil generat a partir de la fossilització de matèria orgànica en condicions anòxiques al llarg de milions d'anys energèticament molt eficient, fàcil d'extreure, de transportar, d'utilitzar per aprofitar altres recursos naturals així com fabricar una gran varietat de materials. Així mateix, cal destacar especialment dues qüestions clau en la configuració del model social actual: l'ús del petroli com a combustible pel transport -no només és una energia primària sinó que és un vector energètic- i que ha configurat de manera

progressiva un model d'ocupació del territori cada vegada més dispers.

Així mateix, el petroli

i els seus derivats -fertilitzants, plaguicides...- van permetre la denominada "revolució verda" és a dir, l'increment de la productivitat agrària. És aquesta nova agricultura que ha permès un increment exponencial de la població mundial però, que al mateix temps, ha suposat uns greus impactes al medi ambient i a la salut humana.

Les xifres de la dependència

Als Països Catalans el petroli és la

font d'energia primària majoritària (49%) mentre que si se sumen els altres dos combustibles fòssils (gas natural i carbó) s'arriba a la xifra del 79%. Val a dir, que en ser un país fortament nuclearitzat (17,2%) la dependència respecte al petroli i altres energies fòssils queda "maquillada".

"El model productiu i social occidental desenvolupat al llarg del segle XX s'ha basat en el consum de petroli"

Tanmateix, segons les dades oficials dels governs del Principat (2003) i de les Illes, el País Valencià i Andorra (2005) només l'1,93% de l'e-

nergia primària dels Països Catalans és de fonts renovables (incloent-hi la hidràulica).

A nivell mundial recentment la petroliera BP ha publicat el seu informe anual (*Statistical Review of World Energy 2008*) -una de les fonts estadístiques més exhaustives- en la qual es mostra que el petroli és l'energia primària més consumida (36%) seguida del carbó (29%) -la que presenta un major creixement- mentre que el gas representa un 24%.

Crisi energètica: crònica d'un zenit anunciat

ARNAU URGELL RIPOLL

La vaga del sector del transport, així com les protestes de pescadors, taxistes i pagesos han posat a la palestra mediàtica els efectes sobre el model productiu de l'increment del preu de l'energia. Per Dani Gómez, president de l'Associació per a l'Estudi dels Recursos Energètics (AEREN) es tracta "sens dubte d'una mostra que la crisi energètica ja és una realitat de present". Però per què la societat es troba al "precipici" d'una crisi?

La corba de de Hubbert

La producció de qualsevol pou de petroli -com a recurs no renovable- té un comportament al llarg de la seva extracció de corba en forma de campana gaussiana. Aquest model es denomina corba de Hubbert ja que va ser descrita per aquest geofísic nord-americà que va treballar, entre altres, a la petroliera Shell o al Servei Geològic dels Estats Units d'Amèrica (EUA). Aquest comportament també es pot aplicar en l'extracció de petroli en una regió o a nivell mundial.

Però, què suposa la corba de Hubbert? En l'ascens de la corba els costos d'extracció són baixos ja que hi ha molt recurs disponible i és fàcil d'arribar-hi però, una vegada s'arriba al zenit -producció màxima de barrils per unitat de temps- cada vegada els costos per obtenir la mateixa quantitat de combustible augmenten. No només és un increment econòmic sinó també energètic fins a arribar en un punt en el qual, encara que quedi petroli, cal més energia per extreure'l que no pas la que se n'obté. En aquest moment el jaciment s'abandona.

Hubbert va preveure que el zenit es produiria l'any 2000. Fonts de l'Associació per a l'Estudi del Pic del Petroli i del Gas (ASPO) consideren que segurament es va avançar entre cinc i deu anys. En canvi alguns dels zenits ja assolits són els dels descobriments (1964) -actualment per cada cinc o sis barrils que es consumeix només se'n descobreix un- i la producció interna dels EUA (1971) fet que ha contribuït al desplegament de la denominada doctrina Carter, l'ús de la for-

ça per controlar els recursos energètics del món, especialment a la regió del golf Pèrsic.

L'actual situació

Deu anys ençà el barril de petroli es cotitzava a 10 dòlars mentre que actualment ja s'acosta als 140 dòlars. És evident que un increment tan significatiu i sostingut pot indicar que el zenit del petroli és una realitat molt propera o ja superada... I és que tal i com explica Dani Gómez en el darrer informe de BP s'assenyala que la producció del 2007 va ser inferior a 2006 (-0,1%). Tanmateix, ell mateix exposa les dificultats de preveure'l per la impossibilitat d'accedir a totes les dades i, la necessitat que passin de 5 a 10 anys per tal de certificar-ne l'existència.

Ara bé, un factor indiscutible és l'augment en el creixement de la demanda -especialment des de 2004- i la dificultat de la indústria petroliera de satisfer-la. Aquest fet explica un increment de preus fins i tot superior a la crisi de 1973. En aquella ocasió, tal i com explica el president d'AEREN, va tractar-se d'una resposta política dels països productors per "castigar" la posició occidental respecte a la guerra del Yom Kippur. Avui en dia és, bàsicament, una resposta del mercat.

llibertat presos i preses polítiques catalanes! **rescat**

la piqueta
-Bordils-

C/Almeda s/n
(darrera la Plaça Vella)
17462 Bordils
(Gironès)

directa número

tinguts no ni explosius

Scotland Yard va alliberar els 'suïcides'

lluites, mile

"No hi ha sostenibilitat ni futur en el petroli"

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM
BARCELONA

Conscients que cal fer alguns replantejaments per afrontar tant les crítiques als combustibles fòssils perquè contribueixen al canvi climàtic com a l'inici del declivi en la producció o a l'escala de preus, del 29 de juny al 3 de juliol se celebra a Madrid el 19è Congrés Mundial del Petroli. Moviments socials i organitzacions d'esquerres d'arreu del món han preparat una Trobada Alternativa per "mostrar la veritable cara d'aquest negoci".

Al Congrés s'hi reuniran caps d'Es-

tat i de Govern de l'OPEP, de la Unió Europea i directius de petrolieres i d'empreses energètiques. El títol: "Subministrar energia per a un consum sostenible". I això ha indignat especialment els moviments socials que s'oposen al model de creixement vinculat al petroli i que denuncien que "la dependència del petroli i la rapinya de la seva indús-

tria, atrapen al món en un laberint de gravíssims problemes socials, polítics i ambientals"; i afegeixen: "No hi ha sostenibilitat ni futur en el petroli". Per això han convocat en paral·lel la Trobada Social Alternativa al Petroli.

L'objectiu és "donar a conèixer, formar-nos i debatre sobre els impactes i les polítiques d'aques-

tes transnacionals, buscant també alternatives a la dependència del petroli, que està en el centre d'un model de consum irresponsable i insostenible". Per fer-ho, hi haurà espais tant pel debat com per a l'acció. I per tots aquells que hi arribin de fora de Madrid, s'ha organitzat una acampada.

Elena Romagosa, responsable de

premsa de la Trobada, preguntada per L'ACCENT sobre les conseqüències que preveuen que tingui aquest esdeveniment, espera que puguin donar visibilitat a les alternatives que es presentaran durant l'encontre i a les denúncies que es faran de vulneració dels drets humans per part de les companyies petrolieres.

El petroli està estretament vinculat als conflictes bèl·lics

Escenaris de futur o quan es dóna la raó a Chávez

Aquin preu arribarà el preu del petroli? Quan el president de la República Bolivariana de Venezuela Hugo Chávez va afirmar el novembre de 2007 que podria arribar a 200 dòlars bona part de l'opinió publicada occidental ho va considerar un estirabot. Mig any després la companyia russa Gazprom parla de 250 dòlars en "un futur immediat" i el director del Fons Mundial Internacional (FMI), Dominique Strauss-Khan, considera "probable" que s'assoleixin els 200 dòlars abans d'acabar el 2008. Així mateix, l'Agència Internacional de l'Energia -insti-

tució que fins fa poc era el paradigma de la visió d'un món sense límits-adverteix en el seu *World Energy Outlook, 2007* que actualment només es pot assegurar satisfer el creixement de la demanda fins al 2012.

Tanmateix, és molt difícil preveure l'evolució del preu. I és que a determinats nivells -per exemple a 130 dòlars- als països en vies de desenvolupament "ja es produeix destrucció de demanda" ja que es produeix racionament. Si més no, una qüestió és clara, l'edat del petroli barat ja ha acabat.

Entrevista a Dani Gómez, president d'AEREN i editor del portal Crisis Energética

"Substituir combustibles fòssils per renovables o nuclears sense reconèixer els límits del planeta no és possible"

ARNAU URGELL RIPOLL

Hi ha alguna possibilitat de substitució de font d'energia per tal que la societat (occidental) continuï amb el mateix model productiu i de consum?

No. I menys si a més pretenem estendre el model a la resta d'habitants del planeta. El nostre model energètic està basat en més d'un 80% en combustibles fòssils, que són finits i s'esgoten, per tant és necessari canviar-lo. Però l'opció de substitució, tant si està basada en renovables soles o amb nuclears, no

és viable si el que es pretén és continuar com fins ara, sense reconèixer els límits a l'expansió material de les activitats humanes al planeta.

Els que defensen que amb renovables es pot substituir l'actual i futur consum energètic no tenen en compte que la densitat energètica és molt petita i que són intermitents. Tampoc tenen en compte les necessitats materials i energètiques per desenvolupar un model renovable (sempre que es vulgui mantenir el model actual de consum). Per exemple per construir un generador eòlic de 2,3 MW es necessiten 1.000 tones de formigó, 150 tones d'acer, 10 tones de coure i 30 tones de fibra de vidre... Ara bé, l'opció renovable és el futur...

en un sistema descentralitzat basat en la generació de proximitat però només si ve acompanyat d'un canvi en el model econòmic.

"El nostre model energètic està basat en més d'un 80% en combustibles fòssils, que són finits i s'esgoten, per tant és necessari canviar-lo"

calíptic és possible. Però el futur encara no està fet, aquesta és la nostra responsabilitat.

Les patronals elèctriques impulsen un escenari dominat pel carbó i la fissió

com a transició cap a la 'solució final' de la fusió. Aquesta opció té -més enllà de costos i riscos- algun tipus de viabilitat per evitar el *crash energètic*?

El consum de carbó ha augmentat més d'un 30% a tot el món en els últims cinc anys. No és gens estrany que ens allunyem dels tímids intents de Kioto. L'ús del carbó, amb segrest o sense, continuarà creixent fins al zenit del carbó (els més pessimistes el situen el 2025).

Pel que fa a la nuclear, és una tecnologia ja madura, amb més de cinquanta anys d'operació i que encara no ha aconseguit ni tan sols ser rendible en un entorn de mercat. Apart dels costos, encara no ha resolt els seus problemes de seguretat, residus, proliferació i combustible. Per altra banda la fusió encara és una opció molt llunyanca, si és que alguna vegada s'aconsegueixen solucionar tots els seus problemes. Mentrestant, és més pràctic pensar que els miracles no existeixen i dissenyar un futur basat en el descens del consum energètic.

ESPECIAL 100 LLUITES!

EL PROPER 2 DE JULIOL A LA TEUA BÚSTIA O AL TEU PUNT DE VENDA MÉS PROPER

www.setmanaridirecta.info

LA FORNAL

ASSOCIACIÓ CULTURAL

www.lafornal.org

CUP

Candidatura d'Unitat Popular de Molins de Rei

Adreça local: C/ Verdaguers 62, 08750 Molins de Rei

Telèfon: 615 603 425

Correu: molins@cup.cat

www.molins.cup.cat

Els sindicats partidaris de la vaga de TMB obtenen la majoria al Comitè

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Els sindicats CGT i ACTUB, que van recolzar les darreres vagues convocades per l'Assemblea de treballadors d'autobusos de Barcelona pels dos dies de descans, han guanyat les darreres eleccions parcials i aconsegueixen la majoria al comitè d'empresa de TMB. Dels dos delegats a escollir, un ha estat per a la CGT i l'altre per ACTUB.

“Cadascun dels sindicats partidaris de la vaga ha aconseguit un delegat, amb 730 vots la CGT i 673 ACTUB, resta com a tercera força CCOO amb 339 vots”

L'esforç dels sindicats durant les mobilitzacions s'ha vist corresponsat amb els recents resultats electorals

El passat 19 de juny els conductors d'autobusos de Barcelona eren cridats de nou a elegir dos membres més del Comitè d'Empresa de Transports Metropolitans de Barcelona, i era la primera votació després de la llarga vaga de 18 dies que va viu-

re l'empresa, que va representar finalment aconseguir els dos dies de descans setmanal.

Cada un dels dos sindicats que van recolzar les mobilitzacions han aconseguit un delegat nou al Comitè, amb 730 vots la CGT i 673 ACTUB,

resta com a tercera força CCOO amb 339 vots i UGT amb 307.

Amb aquesta darrera votació, les dues forces sindicals que van recolzar les darreres vagues a TMB aconsegueixen la majoria al comitè d'empresa, amb els 8 delegats de CGT, 6

d'ACTUB i 1 independent, contra els 5 delegats que tenen tant CCOO i UGT i els 4 delegats del SIT, que no van donar suport a les mobilitzacions.

Des de CGT s'ha valorat molt positivament les votacions a TMB, i han

posat l'accent en què aquests resultats donaran més força a l'assemblea de treballadors en la negociació del proper conveni col·lectiu, que haurà de materialitzar part dels acords resultants de la darrera vaga.

La UE aprova la jornada laboral setmanal de 65 hores

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

El passat 10 de juny els ministres de Treball de la Unió Europea van aprovar la Directiva que augmenta el màxim de la jornada laboral setmanal de les 48 hores anteriors a les 65 hores. Ara el Parlament europeu ha de ratificar aquesta nova normativa, mentre el sindicalisme alternatiu català prepara mobilitzacions de protesta.

La proposta d'Eslovàquia, que ha necessitat quatre anys de negociacions i quatre votacions, va comptar com a principals avaladors els governs d'Itàlia, de Silvio Berlusconi, i de l'Estat francès, de Nicolas Sarkozy, i el nou govern laborista britànic. La directiva europea estableix que la jornada laboral ha de ser, per norma general, de 48 hores setmanals com a màxim, però permet que, en virtut d'acords individuals entre empresari i treballador, es pugui allargar la jornada fins a les 60 hores laborals, i 65 en el cas de guardies. A més, fins i tot es podrà superar aquest nombre d'hores si hi ha un acord entre els interlocutors socials o si ho estableix el conveni col·lectiu.

Per poder realitzar aquesta maratoniana jornada laboral, que

El Parlament europeu ha de votar la Directiva aprovada pels Ministres de Treball

incluir 10 hores diàries amb un sol dia de descans setmanal, l'empresari haurà d'obtenir el "consentiment" del treballador per escrit, i la validesa d'aquest consentiment no serà superior a un any.

Valoracions

Des de la Unió Europea, el comissari de Treball, Vladimir Spidla, va considerar la Directiva com un "pas endavant pels treballadors".

Aquesta valoració no és compartida però pel sindicalisme dels Països Catalans, que ha valorat la nova norma de forma unàn-

me com "un atac als drets dels treballadors". La Coordinadora Obrera Sindical (COS) ha fet públic el seu rebuig a la norma comunitària per "ser un toc de mort als guanyos del moviment obrer del darrer segle", mentre que la CGT mostra la seva "oposició frontal", i qualifica la Directiva d'una "regressió que ens porta al segle XIX". Així mateix la Intersindical-CSC, Co.bas i la CNT han emès comunicats de rebuig a la mesura mentre que la Xarxa contra els Tancaments de Barcelona ha anunciat mobilitzacions contra la nova Directiva.

Vagues al TAV

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Els treballadors dels serveis del TAV Barcelona-Madrid han seguit de forma massiva les convocatòries d'aturades en reclamació de menys càrrega de treball, i contra la temporalitat. Durant el juny la secció sindical de CGT ha convocat sis jornades de vaga, que han provocat que molts trens realitzessin el trajecte sense cap servei.

Els treballadors estan en peu de guerra a Wagons-lits, empresa a la qual Renfe ha adjudicat els serveis de restauració i serveis al Tren d'Alta Velocitat (TAV). La secció sindical de CGT van convocar aturades del 2 al 4 i del 13 al 15 de juny, amb un seguiment del

90% entre la plantilla. Els vaguistes denuncien càrregues excessives de treball, contractes temporals i l'legals i manca de plantilla, a més d'infraccions de l'empresa en matèria de salut laboral. Alhora, els treballadors denuncien que des que la CGT ha aconseguit representació al comitè d'empresa, la direcció ha iniciat una campanya de repressió sindical, que ha ocasionat l'acomiadament d'una treballadora amb "acusacions falses".

Els treballadors s'han manifestat periòdicament a les andanes de l'estació de Sants de Barcelona i Chamartin de Madrid, i han declarat la voluntat de seguir les protestes fins aconseguir superar "l'actitud arrogant i irrespectuosa de l'empresa".

Concentració dels treballadors i treballadores a l'estació de Sants-Barcelona

Des de l'octubre passat els treballadors de venda, informació i atenció d'ADIF (l'antiga Renfe) realitzen vagues tots els divendres, en demanda d'augment de la plantilla, millores en les condicions de treball i contra la privatització de l'empresa. Els vaguistes denuncien l'externalització del servei, que ha comportat reduccions de plantilles, a més del deteriorament de les condicions laborals i salarials.

Entre generals i conspiradors

CRISTIAN CEPEDA I
ELOI MAYORDOMO BARCELONA*

En temps de convulsió política, els esdeveniments se succeeixen precipitadament deixant poc temps a l'anàlisi, la reflexió i l'elecció mesurada d'estratègies i els processos de construcció a mitjà i llarg termini -de velocitat més lenta i més raonats, pensats en clau estratègica-, són desplaçats per cops de timó més bruscos i impulsius. Aquest sembla ser, a grans trets, el moment en que es troba l'Amèrica Llatina.

Moviments al pati de darrere

El creixent nombre de governs populars a l'Amèrica Llatina ha donat peu a un nou paradigma a la regió. L'ús dels sistemes liberal representatius per a l'assoliment del poder polític estatal planteja d'entrada, un canvi en l'estratègia revolucionària -si més no de facto- de la presa del poder. Aquest fet, ha estat possible gràcies a la convergència de dos factors: d'una banda, el paper que han jugat -i segueixen jugant- els diferents moviments socials que, lluny de ser aixafats per la caiguda del Mur i del socialisme real, han aconseguit (re)emergir, repositionant des de la seva quotidianitat elements definitoris -auto-referencials- que han actuat com articuladors del canvi (indianisme, tradició obrera i gènere) i han ocupat l'agenda política mostrant-se com un únic-camí per donar sortida a un context d'impossibilitat d'avanç neoliberal (insostenibilitat de processos privatitzadors, crisis del sistema liberal representatiu, corrupció, etc.). De l'altra, la decadència dels Estats Units d'Amèrica (EUA) com a potència hegemònica a nivell mundial i l'interès d'aquest país en l'Orient Mitjà -interès que s'entén per la necessitat de garantir un posicionament estratègic que li garanteixin una ràpida recuperació en "temps millors"-, ha debilitat el paper de les elits llatinoamericanes que, ocupant un lloc perifèric en el sistema capitalista, han estat "abandonades a la seva sort" per l'oncle Sam.

Relentització de l'economia i acceleració del temps polític

Un titular recorre tot Occident "Ens endinsem en una crisi econòmica" i, com és obvi, l'opinió pública apunta els avanços populars en el continent com a part de les causes d'aquesta situació. Els portaveus dels interessos econòmics multinacionals relacionen l'augment dels preus de les matèries primeres (petroli, gas, coure, soja, ferro, etc.) amb els processos de nacionalització i dimissionen als líders polítics que les promouen. El descens d'ingressos és un tema preocupant i més encara un context de crisi i àmèrica Llatina, com sempre, és una vaca que te molta llet que donar.

El president colombià Alvaro Uribe Velez amb el general dels Marines nord-americans Peter Pace

En aquest context, i sota l'ombra de la Fundació Libertad-institució finançada generosament per donacions de grans empresaris, es realitzà a finals de març del 2008, un seminari internacional titulat "Los desafíos para América Latina", a la ciutat de Rosario, l'Argentina. Entre els invitats hi figuraven reconeguts líders del antichavisme com Marcel Granier (president de la clausurada RCTV) i del antievisme com Tuto

ca, l'expresident de l'Estat espanyol José María Aznar, actuant com a representant formal dels interessos espanyols en la regió.

Durant el desenvolupament de la reunió, Aznar animà als assistents a construir un front comú entre els assistents per tal de frenar l'actual procés d'esquerranització de l'Amèrica Llatina. En el seu discurs -i assumint un clar rol d'interlocutor- Aznar criticà durament "als líders d'esquerra que busquen avantposar els drets col·lectius... als drets i llibertats individuals" i amb una clara actitud de desafiament, caracteritzant l'actual moment del continent, demanà "no deixar que els nostres valors occidentals (propietat privada, estat de dret, llibertat empresarial) siguin trepitats". Fins i tot, fent gala de la seva cultura política franquista, assenyalà als assistents que en aquesta defensa havien de deixar-se la pell, "no escoltaran de mi paraules de penediment, ni d'excuses... hem de generar una agenda de llibertat que no enfronti solament, sinó que derroti les actuals alternatives esquerranoses".

Cada cop queda més clar que l'escenari llatinoamericà s'està definint, no només per les peculiaritats de cada país, sinó que és part d'un joc econòmic, polític i militar de característiques continentals.

Unes setmanes després d'aquest

encontre s'han succeït una sèrie de senyals que podrien ser part d'aquesta "agenda de llibertat" que Aznar exigia als assistents. La rebel·lió dels empresaris agrícoles a l'Argentina, el referèndum autònom (il·legal) exigint als empresaris - terratinents de Santa Cruz de Bolívia, o el clar compromís per generar escassetat d'aliments a Veneçuela, encaixen perfectament en aquesta estratègia continental.

"Cada cop queda més clar que l'escenari llatinoamericà és part d'un joc econòmic, polític i militar de característiques continentals"

Sembla per tant, que els camins de la política sobrepassen ja el to de les declaracions internacionals (com les que es van produir entre el cap d'estat espanyol i el president veneçolà) i són portades a les taules estratègiques de generals.

Soroll de sables

En aquesta línia, s'hauria de llegir les declaracions realitzades del Departament d'Estat dels EUA que, mitjançant un breu comunicat anunciava la "reactivació" després de 60 anys de la IV Flota del Comandament Sud de la marina nord-americana. Aquesta unitat, que entrarà en funcionament a partir del dia 1 de juliol del 2008, patrullarà les costes de 30 països llatinoamericans, encapçalada pel porta-avions Georges W. Bush. L'ús del mot "reactivació" posa de relleu que els EUA han estat sempre presents en la política llatinoamericana i ara solament la fan manifesta. El contralmirant a càrrec de la flota James Stevenson, en sintonia amb la política defensiva dels interessos nord-americans, assenyalà en una roda de premsa, que amb aquesta iniciativa el govern de Bush buscava demostrar "la seva preocupació per l'armamentisme veneçolà, la creixent fortalesa econòmica de Brasil i el creixent moviment comercial al canal de Panamà" i, més important encara "enviar un missatge a la regió sencera".

A ningú se li escapa, tal i com afirmà Carl von Clausewitz "la guerra és la continuació de la política per altres vies" i, en l'ofensiva militar llatinoamericana, el president colombià Alvaro Uribe n'és una peça fonamental.

Sota la protecció nord-americana i amb el vist-i-plau dels interessos econòmics europeus, el president acusat de soborn a excongressistes que haurien facilitat la seva reelecció (ací ningú qüestiona el seu tarannà democràtic), el president colombià ha iniciat una croada per acabar amb les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia (FARC) a la vegada que tensiona les relacions i els posicionaments polítics del continent. L'incur-sió militar en territoris d'Equador posà en entredit el paper de mediador que aconseguí Chávez amb l'alliberament d'ostatges de la guerrilla colombiana a la vegada que afirmava la imatge de Correa com a "amic dels terroristes" i explicitava una ofensiva militar com l'única via per acabar amb la resistència llatinoamericana. L'entrega de la guerrillera Eldaneyis Mosquera, la mort de Manuel Marulanda "Tirofijo" i l'oferta de "reinsertir sense penes a la societat colombiana" als guerrillers que abandonessin les FARC -publicitada per tots els mitjans- buscarien recollir els fruits d'aquesta estratègia coordinada i minar la moral dels membres de les Forces Armades Revolucionàries alhora que desestabilitzarien els processos revolucionaris en procés de consolidació a la Pàtria de Bolívar.

* Polítics i membres del Grup de reflexió Llatinoamèrica en el S. XXI.

"L'ús dels sistemes liberal representatius per a l'assoliment del poder polític estatal planteja d'entrada, un canvi en l'estratègia revolucionària"

Quiroga (expresident de Bolívia), perinatges de la intel·lectualitat més ràpida de la dreta llatinoamericana: Vargas Llosa del Perú, Jorge Castañeda de Mèxic, o Jorge Edwards de Xile. I tot presidit per una figura avui emblemàtica pel conservadorisme llatinoameri-

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n, Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Breixa Carrer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arboc Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Exemple Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç, Antic escorxadors s/n, Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellers 3 // La Barraca Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compta Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St. Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olanó 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurrí Taradell // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // SEPC UV Baró St. Petri, 9 València // SEPC UPF Despatx 20, 1E12, edifici Jaume I, Barcelona // La Falcata Panera 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisano Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Pioxa C. Almeda s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social Bar Terra Baró de Sant Petri 9, València // Taberna l'Esparracat C. Felip Munné 18, Esparraguerà

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bernadó 353 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes). 8, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Resines. CP Bnieva. Apartat 205. 05154 Bnieva, Avila
* Diego Sánchez Buita. Camarera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires
* Joaquín Garcés Vilacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12006 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wlad Raas, Carrer Doctor Trueta 76-88. 08006 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Camarera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

Benvinguts a l'Europa del capital

Mentre la distància entre governats i governats cada vegada és major, la Unió Europea ataca els drets dels treballadors i aprova lleis que criminalitzen els immigrants

MARC LAMARCA BARCELONA

de la sobirania popular.

Neoliberalisme sí o sí. És la consigna que impera a la Unió Europea. Després del 'No' de francesos i holandesos al projecte neoliberal que cercava institucionalitzar la Constitució europea, els governs de la Unió van decidir tirar endavant el Tractat de Lisboa. Un tractat que no és més que una versió curta del frustrat projecte de constitució, però que a diferència era aprovat pels governs sense referendar-lo.

Excepte a la República d'Irlanda, on per imperatiu constitucional un acord d'aquestes característiques ha de ser aprovat en plebiscit. I el passat 12 de juny els sud-irlandesos van dir 'No' a Lisboa, tot i que el govern i tots els partits a excepció del Sinn Féin fessin campanya pel 'Sí'. Tanmateix des de la Unió Europea, ansiosa per tirar endavant allò que la ciutadania rebutja, ja s'ha alertat que el tractat entrarà en vigor sigui com sigui, passant si cal per sobre la decisió

"Cada cop és més visible com el suposat projecte d'integració europea no és més que la construcció d'un nou marc institucional al servei del capital"

Retorn al segle XIX

Cada cop és més visible com el suposat projecte d'integració europea no és més que la construcció d'un nou marc institucional al servei del capital. Només cal veure com recentment des de la UE s'ha aprovat una directiva que permet estendre la jornada laboral fins a les 65 hores setmanals. Els treballadors europeus després de dos segles d'aconseguir ampliar drets a base de sindicalisme combatiu i barricades, veuen com d'un sol cop se'ls pot ampliar la jornada laboral gairebé vint hores més a la setmana.

L'Eurocàmbra aprova Le Pen

Europa retrocedeix, i en aquest procés de regressió apareixen els grans fantasmes que han planejat de sempre sobre el vell continent: el racisme i l'odi interètnic. Tornen els camps de concentració i aquest cop ho fan de la mà de la nova directi-

El Parlament europeu ha aprovat les polèmiques mesures

va comunitària sobre immigració. Aquesta directiva, aprovada el 18 de juny a l'Eurocambra amb els vots de la dreta i gran part de la socialdemocràcia - amb el PSOE com un dels seus puntals - fa de la immigració un delictes i permet intercanviar en camps als sense papers durant un període de 18 mesos. És

tracta de l'aprovació d'alguns dels postulats que durant dècades havien plantejat des de l'extrema dreta personatges com Haider o Le Pen i que havien despertat sempre el rebuig moral de les opinions públiques europees. Tanmateix després d'una dècada de creixement econòmic construït en gran part sobre

la base de la explotació de la mà d'obra immigrada; en un context de crisi econòmica com l'actual, quan gran part d'aquesta mà d'obra no és necessària, els governants no tenen cap problema en fer seves les propostes dels ultres. No tothom és sempre benvingut a l'Europa del capital.

Llatino-Amèrica s'enfronta a la directiva de la vergonya

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM BARCELONA

Els dirigents de Sud i Centre-Amèrica han retingut amb indignació a la directiva que ha aprovat la Unió Europea anomenada "Directiva de Retorn" i que alguns ja titllen de "Directiva de la Vergonya". Fins i tot mandatariis com el veneçolà Hugo Chávez han assegurat que bloquejaran les inversions i la venda de petroli als estats europeus que apliquin la nova legislació.

La "Directiva de Retorn" es va aprovar el passat 18 de juny al cambra europea amb el suport dels conservadors, els liberals i la majoria d'europarlamentaris del grup socialista (que en total van sumar 369 vots a favor davant del 197 en contra i les 106 abstencions). Destaca la sortida de la disciplina de vot marcada pel PSOE que van fer tres dels europarlamentaris del PSC (Obiols i Borrell van votar en contra, i Grau es va abstenir). Però al marge d'aquesta indisciplina, la nova legislació va passar victoriosa pel Parlament europeu, i ara serà el torn que els diversos estats la transposin a la seves legislacions.

En la nova regulació de la immigració destaca que es podran retenir fins a 18 mesos en centres d'internament els immigrants que no tinguin els papers en regla i que estiguin pendents de ser expulsats de la Unió Europea. Se li suma, també, que aquestes persones, un cop siguin expulsades, no podran tornar a entrar a les fronteres de l'espai europeu fins al cap de cinc anys. A

Els tres dirigents sud americans han criticat obertament la directiva europea

més, els empresonats no podran reclamar assistència jurídica gratuïta.

El president del govern espanyol, per justificar el seu suport a la legislació, expressava que "la immigració il·legal produeix ciutadans vulnerables a les màfies i als abusos i sense drets en els països d'acollida". El que no s'ha plantejat davant d'aquesta situació, però, és donar a la població nòvinguda aquests drets que els evitarien caure a les xarxes de les màfies que diu voler

combatre.

Resposta unànime

de l'altra banda de l'Atlàntic

La reacció dels estats llatinoamericans a una directiva que afecta els seus ciutadans que decideixen viatjar a la Unió Europea per treballar va ser immediata. El ple de Mercosur (on participen Brasil, Argentina, Uruguai, Paraguai, Veneçuela, Xile i Bolívia) rebutjava al cap de dos dies la directi-

va. En nom de l'organisme, el govern argentí emetia un comunicat on expressava "el ferm compromís amb la promoció i respecte estrictes dels drets humans de les persones migrants i les seves famílies". El text continuava exigint que es garanteixi els drets de les persones "independentment de la seva condició migratòria, nacionalitat, origen ètnic, gènere o edat".

Si bé tots els governs del subcontinent van coincidir en denunciar la nova legislació, la resposta més dura va provenir dels que estan situats en les posicions més d'esquerres. És el cas d'Hugo Chávez, que ha amenaçat a no vendre més petroli als estats que apliquin la directiva, o de Fidel Castro, que va qualificar la mesura de "brutal".

Evo Morales, el president bolivià, també va ser molt contundent: la decisió de la UE és "una agressió a la humanitat i a la vida". La resposta d'Evo no sorprèn, i més si tenim en compte que és un país amb un saldo migratori extern molt elevat. El president andí va animar els parlamentaris i governants europeus a posar-se "la mà al pit i a revisar la història", i va recordar que "en 500 anys mai es va fer fora ningú (d'Amèrica Llatina), malgrat que ens han sabotejat, saquejat, humiliat, odiat i explotat". Davant de l'aprovació de la directiva, doncs, Morales va proposar una campanya internacional per combatre-la.

El president de Nicaragua, Daniel Ortega, també es va sumar a les crítiques i va titllar la mesura de "terrorista" perquè "estableix penes de presó per als immigrants" amb l'objectiu de "fer-los fora d'Europa". Per Ortega, "això s'anomena terrorisme d'Estat".

La qüestió ara oberta és quines conseqüències reals tindran les amenaces dels països llatinoamericans.

"L'únic argument de pes contra la poesia seria l'acusació de no buscar la veritat sobre l'home i el món, sinó limitar-se a recollir preciositats -petxines i codolets- a les platges del món"

Adam Zagajewski

Última oda a Barcelona

David Caño BARCELONA

L'Última oda a Barcelona ens transporta de Santa Coloma al Prat, i la signen Lluís Calvo i Jordi Valls. Un llibre on cada poema està escrit i viscut pels dos. Oblideu-vos, doncs, d'escriptures fragmentàries, de treballs virtuals, aquí només hi ha un to, un sol protagonista trepitjant el terreny més costerut de la ciutat i de la pròpia experiència.

"I aquest viatge comença a Montjuïc amb la gran urbs als seus peus, dels déus del Llobregat als del Besòs. La poesia no s'inventa, es descobreix sota les tovalles de la realitat, en l'obvietat submarina dels naufragis diaris. El temps és una làpida. I els jubileus ja han arribat a les obres del nou cementiri, allí extremen les queixes i badalls enmig del guix que llançaran als seus nínxols esplèndids. Cosa polida si ho comparem amb el Mas dels Banús, el crim més sagrant del Fondo, o amb la sang calenta i negra que cau a raig en els escorxadors de Mercabarna, somnis a l'engròs i olor de peix. Podries provar de substar l'ètica entre llamantols, raps o gambes, però aquí, al nord de la Zona Franca, el màxim que s'apareix és la visió de tants i tants pisos dels setanta, l'escenari es repeteix, el desori que ordena la ciutat, amb els murcians d'abans de la guerra ostentant sabates mentre llueixen somriure immobiliari, que soni el reggeaton i s'estripi el carrer! Tota rima és ben sincera i tu pots gastar-te el fàstic acumulat durant tota una nit en un bon esmorzar, o intentar sobreviure de les escombraries, oblidat dels herois només trobaràs espais exclosos i exilis.

Barcelona és la deessa d'un suburbi cridant per la finestra, amorrant-se a uns llavis hipercructius per un excés de pastilles. A Sant Cosme tot són carrers cabalosos, noms de riu i cares xuclades per tots els mals. S'enlaira un avió mentre el futur sense samarreta juga en una plaça, el sol et crema al clatell com una llei interna, Quin paradís espera als qui hi han perdut?

"Aquest món no és una broma! I per ser poeta urbana" cal escaldar-se els peus amb l'asfalt

metàlic que bull en una cullera, "giravoltar entre els acrobates i trapezistes de l'Ateneu de Nou barris o arribar suat a la casa de descans que és aquest castell de Torre Baró. Tot sigui per no tocar de peus a terra! L'horror és la legió Còndor bombardejant" civils, el tumult de gent acumulada dins els metros o en els refugis antiaeris... "de sobte, mires la deshumanitzada Meridiana", la superplada Meridiana "i et preguntes quants barris més s'arrapen als Turons desendrecats..." Des de la Plaça Roja de "Ciutat Meridiana" pots escalar la precarietat per l'Avinguda Rasos de Peguera fins arribar al carrer Perafita, a "l'escola del Mestre Morera", la roba cansada als estenedors i marcarà el camí, la interculturalitat a la perifèria és diu respecte, *mi hijo esta noche no ha dormido en casa, tiene nueve años...* aquí ningú somia en ser policia, o Mosso d'Esquadra, però no t'enganyis "l'escola dels nens dolents és una altra, la Model", on encara ressona el record de Puig Antich, d'en Pepe Sales passat de metadona en aquell setanta quatre... i cap allí ens dirigim, espera que una reixa es tanqui perquè se n'obri una altra, "nosaltres no som jutges sinó que hem vingut a llegir poemes als exclosos, als exclosos dels exclosos, els presos psiquiàtrics, aquesta és la sala amb més homicides per metre quadrat de tot el país, però nosaltres no som jutges, a més, la línia és ben fina, ni un pas en fals. I sortim pensant en quanta gent, com nosaltres, també va copiar a l'examen de la vida", que en aquest pou negre "hi ha tot el que no vol ningú, la púrria de la púrria, en definitiva el millor públic que hem tingut mai".

"Anem directes al naufragi". La Gran Via o la Diagonal ens llançaran al mar, a les ràfegues d'alcohol de garrafa del Poblenou, i per més que no vulguis ja no podràs oblidar mai les contorsions d'aquesta vampiressa del metall "ballant el riff de guitarra sepulcral. Sents l'eco fantasmal del Somorrostro? Peixos de tenebra, revolteu-vos o moriu! Els dofins són carronyaires del port, però tu només veus uns quants pirates que duen una ostage", una poeta, "tornen les bruixeries de pescadors", i et fregues els ulls mentre el sol desperta aquesta platja en calma, i la teva ressaca.

"No hi ha escapatorià": per conèixer una ciutat cal visitar el seu cementiri. Així que "pugem i pugem entre mausoleus i criptes que ningú no recorda", però allà està ella, decadent i lluent, la petita tomba enyorada, "estimat Salvat-Papasseit venim a retre't homenatge! Al fons les excavadores arrosseguen la memòria de Can Tunis per convertir-la en un solar higiènic. Aquí hi havia el passeig de la Mare de Déu dels Ionquis, de tots els ionquis, el pas del 38 cap al no-res". I després d'explorar "la inexplorada terra dels morts, no pots acceptar-ho: Com deixes mossegar-te per aquesta dentadura postissa?!" Els més oblidats dels marginats fa temps que no tenim pinyata, "i la postal de la ciutat és un cotxe entrant al barri a cent noranta", el regateig al mercat clandestí de la derrota... "o aquest passeig que et porta fins al Morrot. Vigila que no ens vegi ningú (ni la Guàrdia Civil portuària ni la veïna) i cap amunt, per aquest penya segat que té la forma de les boques" negres que encara no hem aconseguit esborrar, "sues però saps que al cim trobaràs" el preuat tresor, "el Far de les Gavines: i que altes que volen avui les gavines", la ciutat se t'ofereix tota nua, amb la seva màxima esplendor i bellesa. "I quina bellesa tan falsa", no pots evitar fixar-te en l'ombra dels ulls, "el maquillatge per amagar les arrugues", la faixa dels dissabtes... "Baixes" escopetejat degut "als crits d'un vigilant" clandestí, i mentre et preocupes de no entrebancar-te notes com et persegueix el rastre del perfum que se t'enganxa a la pell, el de tantes xemenies, el que no et deixa oblidar aquesta iaia imperfecta que és Barcelona. La nostra, la que es resisteix a la bellesa plàstica del Gran Imperi de la silicoma, la que estimem sense necessitat de Photoshop, la d'aquesta ressenya - article feta a partir dels versos de l'Última oda a Barcelona d'en Lluís Calvo i en Jordi Valls. Llegiu-lo. Senzillament, Imprescindible!

***Tot el que apareix entre cometes són cites textuais dels autors i la resta és la petita llicència que m'he permès a partir de la reflexió al voltant de la lectura del llibre.**

Lliurats els Premis Ovidi 2008

Hèctor Serra VALÈNCIA

Nova edició i nous guardonats. La nit de la música en valencià va aplegar, un any més, cantants i músics vinguts de totes les comarques. La gala de lliurament dels Premis Ovidi, celebrada el passat dimarts 17 de juny al Paraním de la Universitat Politècnica de València (UPV), constata que les propostes musicals en llengua vernacle es multipliquen exponencialment i evidencien una escena fresca hereva dels Montllors o els Raimons. El jurat de l'esdeveniment valorà la tasca dels artistes valencians en un repartiment de vuit premis, dos reconeixements especials i el lliurament del Premi Muixeranga, atorgat per votació popular del públic lector de L'Avanç.

"Els premis constants que les propostes musicals en llengua vernacle es multipliquen exponencialment i evidencien una escena fresca hereva dels Montllors o els Raimons"

Protagonistes

A Clara Andrés, cantant i compositor olivera, ja la vam conèixer gràcies a la pel·lícula Dies d'agost de Marc Recha, a la qual va posar banda sonora. Ara, el seu disc Dies i dies li ha valgut ser una de les protagonistes dels Premis Ovidi, a l'aconseguir el premi a la millor cançó ("Dies i dies") i el de millors arranjaments i orquestració. En altres categories, Pau Alabajos s'ha fet amb el premi al millor disc de cançó d'autor per Teoria del caos, el seu segon llarga durada. Miquel Gil ha tornat a emportar-se un Ovidi pel seu disc Eixos, considerat el millor disc de folk de l'any 2007. I en l'apartat de millor disc de pop-rock, la proposta electrònica d'Orxata Sound System ha quallat en premi pel disc i.o.

Altres dels guardonats d'enguany han sigut Remigi Palmero (millor lletra per la cançó "He de seguir"), Si-No, premi a la millor maqueta concedit per l'ESGAE, Neuròtics, premi Escola Valenciana, i Bakanal, qui es va imposar en la votació de L'Avanç. El Col·lectiu Ovidi Montllor, a més a més, distingí dos reconeixements especials. Per una banda, Joan Manuel Serrat rebé un homenatge per la seua trajectòria artística, mentre que Ca Revolta fou reconegut pel seu suport a la música en valencià.

MONOGRÀFIC

Tro de bac Sang i fetge

Pau Alabajos TORRENT*

El panorama valencià pel que fa als mitjans de comunicació audiovisuals es troba en una situació crítica: per un costat, Info TV ha començat a emetre exclusivament per internet, com a conseqüència de la negativa institucional d'una llicència de TDT, que condemnava aquesta emissora a la marginalitat i a la inaniació. D'altra banda, el govern de Camps ha tornat a imposar noves sancions econòmiques a Acció Cultural del País Valencià (ACPV) per les emissions de TV3 des dels repetidors de Torrent, la Llosa de Ranes i Alginet. Aquestes multes, sumades a les anteriors del Montdúver, la Carrasqueta i el Bartolo, puguen fins a la quantitat astronòmica de 700.000 euros.

La Generalitat valenciana, amb aquesta actitud despòtica i repressiva, no fa una altra cosa que castigar severament, abusant del seu poder i transgredint els límits de la llibertat d'expressió, aquelles iniciatives que evidencien que els objectius dels quals es va constituir Ràdio Televisió Valenciana es troben a anys llum d'acomplir-se. No debades, segons la seua Llei de creació, un dels principis en què s'inspiren els nostres mitjans públics és "la promoció i protecció de la llengua pròpia": estranya manera de fomentar el valencià, eliminant-lo progressivament de la graella de programació, fins a limitar-ne la seua presència a informatius, esdeveniments esportius i magazines. Sí, d'acord, tenim Punt2, però "normalització lingüística" no significa posar una creu en l'expedient per justificar-se políticament davant dels sectors crítics, sinó apostar per un ús generalitzat i generalista de la nostra llengua, sense complexos i amb una clara vocació d'incidir socialment en l'autoestima cultural i identitària del nostre poble. Una altra de les raons de ser que esmenta la Llei de creació de l'ens públic és "la veracitat, imparcialitat i l'objectivitat en les informacions, per una banda, i el respecte al pluralisme polític, cultural i lingüístic, religiós i social", per l'altra. Només cal sintetitzar els informatius de Canal9 durant cinc minuts per arribar a la conclusió que en les instal·lacions de RTVV a Burjassot deuen utilitzar, sense cap mirament, aquests principis i preceptes jurídics com a paper higiènic. Com, si no, s'explica que un telenoticiu d'una hora i mitja de durada s'estructure en tres grans blocs de continguts amb tan escassa credibilitat informativa: Camps (30%), successos (30%) i València CF (30%)? El 10% restant de l'espai queda reservat per a la crònica rosa, el preu de la taronja i les previsions de l'oratge, sense oblidar el conjunt de despropòsits de José Luis Rodríguez Zapatero i "els seus socis nacionalistes", que poc faltaria perquè els cresquen les banyes i l'alè comence a fer-los olor de sofre.

Definitivament, és necessària una sublevació rotunda del teixit cívic i social del País Valencià, que responga decididament, sense embuts, davant d'aquestes agressions flagrants contra la llibertat d'expressió i contra el nostre dret a la informació. Mentre no posem punt i final al colp d'estat mediàtic perpetrat pels nostres actuals governants i dissenyat pels seus antecessors en el càrrec, la possibilitat de construir una alternativa sòlida, democràtica i de progrés, seguirà esdevenint un miratge.

* **Cantautor i secretari del Col·lectiu Ovidi Montllor de Músics i Cantants del PV**

El pedagog Gonzalo Anaya ens deixa als 94 anys

Andrés González TORRENT

Gonzalo Anaya ens ha deixat. El passat 11 de juny el seu cor de 94 anys va deixar de bategar. Nascut a Burgos el 1914, des de la Segona República i al llarg d'una dilatada carrera professional va demostrar el seu compromís incondicional amb l'educació pública i la democràcia. Llicenciat en Filosofia i més

tard doctorat, va ensenyar a diversos pobles de la Península, sent sancionat durant el Franquisme pel seu activisme polític en la Federació de Treballadors de l'Ensenyament (FETE) de la UGT.

Entre 1953 i 1973 va exercir a Santiago de Compostel·la, on va conèixer millor la pluralitat nacional de l'Estat espanyol i es va preocupar per la situació del gallec als centres educatius.

El 1973 obtingué la càtedra de Filosofia de l'Escola de Magisteri de València i s'integrà en el Departament de Sociologia i Antropologia Social.

Ha viscut al País Valencià durant els últims trenta cinc anys i, des del primer moment, en plena Batalla de València, va participar activament en els moviments socials d'esquerres i valencianistes. El 1985 fou nomenat catedràtic emèrit de la

Universitat de València i més tard va rebre la medalla d'or de la institució, així com la Medalla d'Argent al Mèrit al Treball.

Seria considerat com un dels precursors de la renovació pedagògica a l'Estat espanyol i els seus deixebles, que el consideren un "mestre de mestres", destaquen d'ell el seu compromís social i polític com a referent ètic i moral per a tota la comunitat educativa. Ell simplement es definia com "un roig al qui li agrada ensenyar" i explicava que "ensenyar és comunicar un saber de qualitat i, per tant, emancipador".

Defensor incansable de l'escola pública i alliberadora, va rebre en vida nombrosos reconeixements i distincions. La Confederació d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes del País Valencià porta el seu nom, així com l'Escola d'Estiu que organitza el Moviment de Renovació Pedagògica, de la qual sempre participava.

Els últims anys de la seua vida es va iniciar en la política institucional. Va ser membre al Consell Escolar Valencià en representació de la Universitat, donà suport sempre als sindicats de treballadors, i va ser candidat al Senat en 2004 i 2008 com a militant d'ERPv.

Entrevista a Jaume Martínez Bonafé "No era un expert ni un especialista, era un savi"

Jaume Martínez Bonafé, professor del departament de Didàctica i Organització Escolar de la Universitat de València, fou alumne i amic de Gonzalo Anaya. Ha publicat diversos treballs sobre la figura del pedagog, de qui parlem en aquesta entrevista.

Com conegueres a Gonzalo Anaya?

Va ser a la Universitat. Era una persona molt inquieta i crítica amb l'anquilosament del professorat i de la institució. Quan va arribar a l'Escola de Magisteri recorde que ens va sorprendre trobar-lo al bar dels estudiants amb jaqueta de pana, boina i la seua barba blanca. Era un professor molt proper, una cosa poc habitual, que parlava amb nosaltres i ens feia propostes. Amb ell començarem a fer seminaris clandestins amb mestres d'escoles alternatives i les primeres escoles valencianes que s'estaven fundant. En realitat com a professor solament el vaig tenir un quadrimestre, però com a professor de veritat tota la vida, hem estat aprenent d'ell des que va vindre fins a que va morir.

Quines ensenyances destacaries?

M'agradaria destacar dues idees. La primera és el dret del xiquet o la xiqueta a l'educació, entesa com a desenvolupament integral de la persona en llibertat. Per tant, les matemàtiques, la llengua o qualsevol altra matèria així com el professor han d'estar al servei d'eixa llibertat del xiquet. Ens hem de preguntar què estem fent perquè les persones cresquen en llibertat. Una altra idea fonamental és la teoria de "pensar l'escola des de

l'escola". Els educadors hem de ser capaços de problematitzar, mirar de manera crítica, la nostra pràctica educativa.

A més també va ser una persona molt compromesa...

Sí, un educador no pot ser només didacta o pedagog, ha d'estar socialment implicat. De fet el seminari en la primera Escola d'Estiu que fèrem junts es titulava "La funció social de l'escola", on plantejàvem el compromís amb una pedagogia popular, emancipadora. Aleshores començàvem a conèixer a Ferrer i Guàrdia, Freinet, Freire, ... educadors compromesos amb una pedagogia de l'alliberament, amb una educació al servei del poble.

Què pensava sobre la qüestió nacional?

És molt interessant la posició solidària i militant amb la construcció del País Valen-

cià. Perquè encara que mai va parlar en valencià, perquè ja era molt major, des d'un primer moment va plantejar a l'Escola de Magisteri un discurs molt clar: el xiquet ha d'estar educat en la llengua del seu país, posició que ja havia defensat a Galícia respecte al gallec.

Quin llegat ens deixa?

Diria que ens ha deixat les butxaques

plenes de llavors que nosaltres hem de continuar plantant i treballar la terra. No hi ha una idea concreta. La memòria de Gonzalo en conjunt és la gran herència que deixa al nostre país: saber que molts mestres han passat per la conversa amb ell, per escoltar-lo, per discutir... És un exemple integral no un aspecte professional concret, és fonamentalment una manera global de ser persona i de ser educador. Per a mi era més bé un humanista amb una mirada relacionada del coneixement. No podies dir que era un pedagog, un filòsof o un psicòleg, la seua formació era multidisciplinària i la seua mirada integradora incorporava una saviesa de gran complexitat. No era un expert ni un especialista, era un savi. Representa un model d'intel·lectual compromès que per desgràcia es troba en perill d'extinció.

La ressenya de la quinzena: Fútbol a sol y sombra

Galeano i el futbol

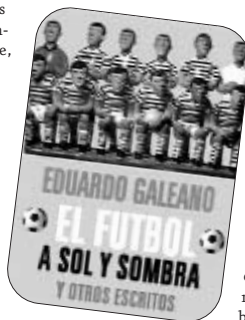
Jordi Garrigós BARCELONA

Expliquen que fa uns anys un gran aficionat de Boca Juniors va demanar com a darrera voluntat que el fessin soci de River, així se'n anava un d'ells va explicar. Estem d'Eurocopa i fa diverses edicions la va guanyar Dinamarca, que havia entrat de rebot i els seus jugadors gaudien de cerveses i discoteques poc abans de la final, que van guanyar, contra la disciplinada Alemanya. Recordo un jugador que es deia Robbie Fowler, jugava al Liverpool i va ser sancionat per la Federació anglesa per haver ensenyat un missatge de suport als vaguistes miners de la ciutat després de marcar un gol. Catastrofe la del Manchester United, que van perdre mitja plantilla a un accident aeri prop de Munich quan tornava d'un partit de la Champions League. Com oblidar a Jesús Gil, president de l'Atletic de Madrid que comentava amb el seu cavall Imperioso si destituïa l'entrenador o no. Un altre dirigent, Bernard Tapie, president de l'Olimpique de Marsella, tenia una gran carrera política al davant que es va trencar quan va entrar un any a la presó per haver comprat un partit de la lliga francesa. Però el futbol el fan els jugadors com Cruyff, que abans de ser una estrella mundial netejava les botes dels jugadors del primer equip de l'Ajax d'Amsterdam. La competició reina del esport rei són els mundials i en cap

s'ha vist una jugada com la del Cebollita Maradona a Mèxic '86, el millor de la història. El partit més llarg també ve de l'Argentina, un Argentinos Juniors contra el Racing de Avellaneda va acabar després de 44 penals, les grades de l'estadi semblaven un desert després de l'últim xut. El futbol també és una empresa, com Nike, la mateixa que va obligar a Ronaldo, davant titular del Brasil al mundial de França, a jugar la final quan la nit abans havia patit una greu crisi epiléptica.

Tot això i més és el futbol, tot això i més és *Fútbol a Sol y Sombra*, l'homenatge de l'uruguaià Eduardo Galeano a aquest món. Un recull de vivències personals i històriques que giren al voltant d'aquest esport vista des del vessant esportiu però també amb la visió crítica d'un intel·lectual d'esquerres com Galeano. Històries grans i petites entremesclades amb un fil conductor basat en capítols que no superen les tres planes d'extensió. Una injecció d'aire net a la superficialitat amb la que es viu aquest esport des del mitjà esportiu. L'escriptor dona la volta al que tots coneixem del futbol, amb la reconeguda pretensió d'ensenyar dues cares, la de l'art i la dels

diners. Aquest esport, ens ensenya Galeano, és una passió entranyable que conviu amb una cara obscura de negocis i multinacionals que han aconseguit canviar la percepció pública de la pilota. Els negocis de la FIFA i la UEFA entren amb clara contradicció amb el que sent un aficionat romàntic com es declara aquest escriptor. La intenció és ensenyar que darrera de les misèries s'amaga un esport a priori noble a la par que tècnic i cal que l'aficionat en sigui conscient.

Aquest estil que utilitza Galeano, intercalant humor i emotivitat amb episodis desagradables, és el mateix que ha utilitzat a llibres com *El gran libro de los abrazos*. S'agafa de capítols

curts i concisos amb un estil narratiu que es fa fàcil de llegir i que t'animen a començar el següent. Amb un vocabulari exquisit fug dels tòpics futbolístics com fa la bona escola periodística que representen periodistes com Santiago Seguro o Martí Perarnau o persones vinculades al futbol com Johan Cruyff o Jorge Valdano. Sempre és un gust llegir intel·lectuals escrivint sobre un gènere tant desprestigiat com l'esportiu i un plaer que ho considerin i ho elevin a la categoria d'art.

Història

Quan el patriarcat s'estampà contra un mur de pedra

Pau Tobar VALÈNCIA

A finals de juny se celebra, com cada any i arreu del món, la Marxa de l'Orgull Lesbià, Gai, Transsexual i Bisexual (LGTBI). Una diada que reivindica el dret i la llibertat a decidir sobre el nostre cos i la nostra orientació sexual front l'heteropatriarcat dominant.

L'onada emancipadora troba als seus orígens als barris populars de Nova York, on gais, lesbianes i trans construíen espais de llibertat en torn a locals com ara el Pub Stonewall. Punts de trobada que vivien sota una enorme pressió social i policial que propiciava pràctiques mafioses com ara la "gaiola", acó, és, cobrar diners als i les clients i propietàries d'aquests locals a canvi d'avisar-los amb temps abans d'efectuar una ràtzia. Tanmateix, el 1969 la conjuntura s'agreuà ja que hi havia eleccions municipals i l'alcalde conservador de Nova York calculava guanyar vots augmentant la repressió contra el col·lectiu LGBTI.

La nit del 28 de juny d'aqueix any el Pub Stonewall patí la segona ràtzia policial de la setmana. Els agents ja havien cobrat la "gaiola" i aquesta vegada l'esglai es produí sense avis previ i amb els policies majoritàriament vestits de paisà. La policia procedí a la detenció de tots els travestis i a tots i totes les que no portaven la identificació al damunt. La veu corregué pels carrers i una multitud de joves s'aplegà a les portes del local. L'esclat es produí quan un dels agents colpejà a una travesti que es negava a pujar al furgó policial. Començà amb un simbòlic llançament de monedes

contra els "pasmes" en denúncia de la "gaiola". Aviat les monedes es convertiren en rajoles i pedres que obligaren als policies a refugiar-se a l'interior del pub, tot esperant reforços.

Mentre la pluja d'objectes diversos continuava els agents canalitzaven la seua malícia colpejant als clients que romanien retinguts a l'interior i destruant el local. La tensió arribà al seu clímax quan aplegaren els antidisturbis i iniciaren una violenta càrrega contra el tumult. Tanmateix, els i les joves no es dispersaren i la batalla s'estengué per tot el barri, enfrontant-se 2.000 veïns amb 400 antiavalots, amb diversos ferits per ambdues parts i 13 detencions. Aquests xocs es reproduïren durant successives nits esdevingueren una autèntica revolta.

La importància d'aquest motí rau en que per primera vegada es manifesta de manera massiva l'existència i inconformisme d'una comunitat fins ara marginada. De fet, arran d'aquests fets, començà a articular-se el moviment en defensa dels drets de gais, lesbianes i transsexuals a les principals ciutats del món. I així, el 28 de juny de 1970 més de 5.000 persones participaren en la primera marxa de l'orgull LGBTI que recorregué els carrers de Nova York des de la porta de Stonewall fins a Cen-

tral Park.

Evidentment no podem analitzar aquesta rebel·lió sense tenir en compte el clima revolucionari que es vivia arreu del món. El primer moviment contra l'heteropatriarcat no estigué exempt d'aquest context i així ho demostra la revista *Come out!* del, llavors incipient, Gay Liberation Front de Nova York: "El GLF és un grup revolucionari homosexual, format per dones i homes conscients que per a qualsevol persona, el complet alliberament sexual només pot realitzar-se amb la demolició de les actuals institucions socials (...) rebutgem els intents de la societat per imposar papers (...) volem ser el que som i crear noves fórmules socials i noves

relacions humanes basades en la fraternitat, la cooperació, l'amor, la deshimbió de la sexualitat. Babilònia ens ha emprès cap a una sola meta: la revolució". Perquè de fet, aquells que foren reprimits a Stonewall, i encetaren la revolta, eren els LGBTI de les classes populars (molts dels quals negres o hispanes), els que no eren tolerats, els que patien amb més força la discriminació i la marginació, els que sabien que no hi havia espais dignes per desenvolupar-se com a persones dins del sistema, els que sabien que l'heteropatriarcat és indèstriable del capitalisme.

Agenda

>> Comencem l'agenda d'aquesta quinzena amb una cita molt important: el Memorial Xirinachs, això és, el Primer aplec del pla de can pegot. El proper dimarts 24 de juny tindrà lloc el I Aplec del Pla de Can Pegot a Ogassa; el lloc on Lluís Maria Xirinacs va escollir per descansar en la soledat i el silenci. A la una del migdia s'hi col·locarà el Monòlit, treballat per l'escultor Jaume Rodri amb una fórmula de Jordi Domenech. L'acte està organitzat per la Fundació Randa-Lluís Maria Xirinachs.

>> El dijous 26, a València, hi haurà un acte d'homeatge als morts de les obres del Nou Mestalla. Serà les 18:30h, al mateix lloc de les obres on els companys van morir "per la pressa d'uns i l'avarícia d'uns pocs", com explica la COS-Coordinadora obrera sindical, convocant de l'acte.

>> Recordem que en Franki no està en llibertat. Per a tots aquells que considerem que la llibertat no té graus, hem d'acudir a la plaça de Sant Jaume el divendres 27 de juny a les 20h.

>> També el divendres, 27 de juny (20h) a l'Ateneu Popular de València tindrà lloc una xerrada sobre la trajectòria històrica i la situació actual del Sáhara Occidental, a càrrec de Mohammed El Mamoum, delegat al País Valencià de Front Polisari.

>> El dissabte 28 és la dida internacional per l'Alliberament Gai, Lèsbic i Transsexual. Hi ha convocatòries arreu del país, amb manifestacions unitàries a València i Barcelona. (A la pàgina 7 hi ha més informació). No hi falteu!

>> Continuant les mostres de solidaritat amb en Franki, des de l'Ateneu Popular la Pioixa juntament amb els cuiners i cuineres solidaris, ens animem a participar a l'acte de suport a en Franki, que tindrà lloc el proper diumenge 29 de juny. A partir de les 12:30h i per anar agafant gana podreu trobar un assortit de pinxos a la barra de la Pioixa i a partir de les 14h hi haurà un dinar solidari amb: Arròs negre, carn a la brasa, postres, pa, vi i aigua per 12 €. Per reservar el teu tiquet pots enviar un correu a la següent adreça (data límit 25 de juny): cuinersicuineresolidarides@gmail.com.

>> No oblidem que el 5 de juliol se reprendrà la segona part de l'Aplec de l'Horta Nord, la part que s'hagué de suspendre a causa de la pluja. A la plaça de l'Església de Godella hi haurà una trobada de cultura popular amb danses, pilota valenciana i una marxa per l'horta. Després hi haurà sopar i concert folk, seguit d'un correfoc. A la nit, a les 22:30h al parc del Molí, tindrà lloc el concert amb Rap-sodes. 33 d'Envit i Voltor.

>> Del 4 al 6 de juliol tindrà lloc la Trobada de moviments socials pel decreixement i el contrapoder. Serà Cal Cases, Santa Maria d'Oló (Bages). En aquests darrers dies, s'han anat penjant els documents base i objectius de la majoria d'àrees de treball. Els podeu trobar al web: <http://www.tempsdere-voltes.cat>. Aquesta trobada culminarà la marxa pel decreixement, que s'està duent a terme des del febrer per unes 60 poblacions catalanes, de la qual aquesta setmana hi ha activitats a Sant cugat, la Unilluire, la Fira agroecològica, La Garriga/El Figaró i Sant Quirz del Vallès.

**Del 24 de juny
al 7 de juliol**

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

"La repressió visualitza que existim"

JORDI GARRIGÓS BARCELONA

Com s'assimila un procés com el que has viscut?

És un barreja de sensacions i emocions. Els primers dies van ser els més durs: tant l'ingrés a la Model, quan va començar tot, com el fet d'arribar a Can Briens. Comences a xocar amb una nova realitat i portes una setmana tancat i has de començar a aprendre els horaris, la manera de treballar dels carcellers, les normes... són dies que vas perdut i estàs molt inquiet i ansiós. Un dels problemes és que costa que t'arribi la informació tot i que haig de dir que des del primer moment van estar amb mi les advocades que em van explicar que el grup de suport estava treballant, que la gent estava al carrer, la meua família estava bé, les coses bàsiques. Quan em van portar a la Model el primer dia vaig trobar un fotògraf amic meu i ja sabia que la gent estava a fora donant la cara. Però es clar, entrar a presó no agrada a ningú i al principi és complicat ja que tot és un món nou.

Treballant en àmbits antirepressius ja sabia més o menys el que em podia esperar, a més tinc companys que encara estan tancats, però fins que no t'ho trobes tu no et pots fer una idea exacte del que és.

I després de quaranta-quatre dies pres a Can Briens et concedeixen el tercer grau...

Sí, ara la meua situació és diferent. Haig d'anar cinc nits a dormir a la presó Model, de diumenge a dijous. Els altres dos dies me'ls donen de permís, que no de llibertat, amb la condició que dormi a casa dels meus pares. Aquest fet és perquè volen un lloc de control i això traduït són diners, és a dir, has d'estar controlat des d'una casa en propietat. Una cosa okupada, on visco, no els val i per tant no em deixen anar allà on tinc la meua vida. Ara mateix estic millor, evidentment, però no soc lliure sinó que tinc un règim de semilibertat. Haig de comunicar qualsevol moviment.

D'altra banda ara estic començant a intentar tenir una rutina. He començat a treballar, he reprès els meus estudis i mirant els horaris per poder fer-ho tot contant que haig de dormir aquí.

Has comentat que vius a una casa okupada. Suposo que saps que aquest és un tema que els mitjans de comunicació de masses i els polítics han obviat sistemàticament...

El tema de la bandera i l'ultratge fa que s'obrin sensibilitats que es puguin bolcar més amb el cas, però això és

FOTO: Oriol Clavera

Entrevista a Francesc Argemí "Franki", pres polític

Fa un parell d'anys en Franki era un més. Militant de base, lluitador incansable i l'home del megàfon. D'ençà que va entrar a presó per haver ultratjat al regne d'Espanya s'ha convertit en una persona coneguda per tothom. El seu cas ha traspassat els àmbits dels moviments socials després que es fessin desenes d'accions en el seu suport i casualment es despertés, ara sí, l'interès dels mitjans de comunicació de masses. En Franki va passar 44 dies a la presó de Can Briens fins que el jutge que porta el cas va decretar-ne el tercer grau. Actualment es troba dormint cinc nits per setmana a la presó Model pel sol fet de despenjar una bandera. Bé, segur que això no és tot, el problema és que ell era i és un més de nosaltres.

ENTREVISTA

perquè és un fet que no qüestiona tant el sistema. Als tripartits, partits nacionalistes i de progrés semiburguesos els és molt més còmode parlar de la bandera espanyola i de l'opressió espanyola sense entrar a parlar en termes de llibertat dels pobles per poder escollir lliurement el seu camí.

Nosaltres hem manifestat sempre d'on veníem i que el meu cas no és només per una bandera sinó per una militància continuada dins els moviments socials defensant la okupació, l'antifeixisme, contra la precarietat laboral... Això és molt més crític amb el sistema actual i tot l'entorn de mitjans i polítics no ho han assumit mai.

Si que és cert que es va veure polítics d'Esquerra a la manifestació i s'han aprovat diverses mocions a pobles del Principat. Com valoren aquest tipus de moviments?

A priori tota mostra de solidaritat i d'interès és positiva, de fet ha estat un conjunt de coses les que han ajudat a que jo ara mateix estigui par-

lant amb vosaltres. Però bé, és evident que tot això ha estat un rentat de cara per tal de treure'n benefici, no per ajudar-me directament. Fins que la gent de la CAJEI no es va penjar a la Sagrada Família i la Plataforma contra el Pla Caufec no van fer l'acció de la B-23 que aquesta gent no va moure un dit, i jo ja portava dues setmanes a la presó. Han començat a fer-ho quan el cas ha transcendit als mitjans però abans de tot només les assemblees de suport i antirepressives estaven treballant. Fins que la gent de base no han aconseguit traslladar el debat als mitjans burguesos els polítics no han fet res, com sempre. El cas paradigmàtic ha estat el de l'Ajuntament de Terrassa: la seva petició d'indult és només per rentar-se la cara, ja que tot ha succeït per culpa seva.

La solidaritat traspasa els murs de les presons. Tòpic o realitat?

És un fet totalment palpable. Si no s'hagués treballat tant jo encara estaria a Can Briens. L'únic que han fet

les instàncies judicials ha estat aplicar el tercer grau quan tocava, no han fet cap excepció. La diferència entre jo i altres és que he tingut una molt bona campanya al darrera i en canvi hi ha molts presos als que els jutges deixen podrint-se i sense complir amb la legalitat que ells mateixos marquen. Després està tot el que sents quan ets a dins, que palpes la solidaritat. Un bon exemple són les cartes, n'he rebut unes dues-centes cinquanta i les he respòs totes. Això és increïble, quan estàs escrivint dins al cel-la no t'adones i portes moltes planes escrites i et sembla que estàs fora amb els amics. Després hi havia la premsa, cada dos per tres llegies una columna, una notícia... totes aquestes coses són fets que et fan passar millor el temps allà dins.

T'ha sorprès la resposta dels moviments socials amb el teu cas?

Una mica sí. Però tinc clar que jo fora hagués fet el mateix per qualsevol altre company. El que passa és que és evident que quan et toca a tu penses: "Que bestia el que està fent tothom". Nosaltres som gent d'acció i aquestes coses sempre s'han fet. Tot i això és cert que hi ha hagut molta continuïtat, accions dia si dia també. Em sorprenen de la quantitat d'accions no del mètode.

La unitat d'acció entre els moviments de base s'acostuma a donar, bàsicament, amb temes antirepressius...

És un dels errors que sempre intencionalment esmenar. Tenim el vici de funcionar molt amb el sentit d'acció-reacció. No tenim un projecte molt definit i sembla que només funcionem quan detenen algú, hi ha un desallotjament, un empresonament. Cal que la nostra lluita sigui més constant per no evitar aquestes pujades i baixades. Per exemple amb Rescat és un tema que s'ha treballat: sabem que la lluita dels presos polítics és de llarga distància i hem d'aprendre a dosificar i buscar els moments justos per iniciar campanyes i no desgastar la gent. El que sí que crec que hem après és a presentar el cop repressiu com un atac. No ens presentem com unes víctimes sinó que la repressió és la visualització de que existim, de que hi ha gent lluitant al carrer amb un discurs.

I a partir d'ara cap a on s'encara la campanya solidària?

A nivell legal estem preparant el recurs al Tribunal dels Drets Humans d'Estrasburg per tal d'assenyalar que la justícia espanyola no està complint ni les seves pròpies lleis. També estem provant d'acabar amb el tercer grau, fent-ho poc a poc però constantment ja que als tribunals no hi podem fer més, hem anat a tot arreu ja. A nivell polític continuem lluitant, demanant que es reconegui que aquesta sentència es de caire polític i que s'aconsegueixi la meua llibertat així com la de tots els presos polítics.

LA REMATADA

65 hores: viure per treballar a benefici del capital

LLORENÇ BUADES CASTELL PALMA

Els ministres de Treball europeus han reformat la Directiva de temps de treball pendent de rebre el vistiplau del Parlament Europeu - amb les abstencions dels governs de l'Estat espanyol, Bèlgica, Hongria i fins i tot Xipre, que disposa d'un govern que es diu comunista.

Aquesta iniciativa sorgeix del laborisme, i no ha topat amb cap oposició política que s'escaïssin en el vot en contra ni cap oposició significativa per part de les burocràcies sindicals europees, quan haurien d'haver plantejat una vaga general immediata per tal de frenar una agressió que ens fa recular al segle XIX.

La directiva posa en marxa una clàusula introduïda pels laboristes britànics que es coneix per *opt-out*, i que permet fer excepcions a la jornada màxima de 48 hores sempre que hi un hagi acord entre el treballador i l'empresari. Tot el que ha de fer l'empresari és obtenir la signatura del treballador per poder treballar més de 48 hores. Com que en les relacions laborals, el poder contractual no és entre iguals, i encara menys quan es tracta d'acords individuals, s'imposa la força de l'empresari.

A partir de l'aprovació de la Directiva, les empreses pressionaran als governs per incrementar la setmana laboral amb l'amenaça de deslocalització o el manteniment de les fàbriques, tallers i oficines sempre i quan els governs augmentin la jornada laboral.

La directiva Bolkenstein, que s'aplica, tot i que estigui pendent d'aprovació, permet l'aplicació de la legislació laboral, salaris i horaris, del país d'origen dels treballadors que es contractin. La Cort Europea de Justícia ja ha dictat tres sentències favorables als que l'apliquen de fet. Si un Estat permet les 65 hores, i un sou de 100 euros al mes les empreses podran fer ús i abús dels treballadors que importin.

Les hores que els metges dormen en l'hospital durant les guardies, es consideraran temps de descans, i la gent que treballa a les ETT estaran quats mesos sense ser considerats assalariats, sense cap protecció, ni possibilitat d'exigir el compliment de les lleis laborals.

Fer front als reptes que tenim davant aquesta nova ofensiva del capital que disposa del suport de bona part de l'esquerra liberal institucional europea, política i sindical, exigeix la mobilització de totes les forces de l'esquerra radical i anticapitalista, i prioritzar la construcció de nous subjectes que retornin a l'esquerra política i social el seu perfil originari.

Ateneu Popular X
C. Ferran 14
08520 L'Hospitalet del Penedès

Restaurant La Bruixa de Laguar
Cuina Tradicional. TÈ: 98577490
Estem al Camping Vall de Laguar
Vall de Laguar - La Marina Alta - PV

CEF LISBOA
dr. collados

ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA
C/ Josep Pla, 105. RÍPES (CARRAF) 08211
www.entitatger.com